

Debatten van de provincieraadszitting

13 oktober 2010

OPENBARE ZITTING

De heer voorzitter

Collega's, bij deze open ik de vergadering van de Provincieraad van woensdag 13 oktober. Ik verklaar de vergadering voor geopend. Verlofaanvragen en 'zullen later de vergadering vervoegen'. Ik heb mevrouw Mirèse Deckers en meneer Jozef Dauwe die later zal vervoegen. Fractieleden, vraagt iemand het woord? Meneer Beke.

De heer Beke

Mevrouw Peeters zal ook later de vergadering vervoegen, alsook meneer Blommaert.

De heer voorzitter

Dank u. Niemand anders? Dan gaan we van start. Behandeling van de agenda. Punt 1. Meneer Fiers, ik veronderstel dat ge het woord vraagt.

De heer Fiers

Voorzitter, ik kan moeilijk verwachten dat u de gehele tijd naar iedereen kijkt die het woord kan vragen. Dus maak ik wat kabaal. Voorzitter, ik heb een opmerking bij de agenda. Zoals bij verschillende gelegenheden al besproken, de enige mogelijkheid om tussen te komen op een akteneming als daar iets interessants over te vertellen is, hebben we inmiddels besloten, is een interpellatie indienen. En logischerwijs houdt dat verband met het punt waar die akteneming op staat. We hebben vandaag zoiets aan de hand, namelijk collega De Jaeger uit mijn fractie wil iets melden of vertellen over punt 11, 'Welzijn, milieu en duurzaamheid – jaarlijkse WMD-actieplannen' en heeft daartoe een interpellatie ingediend. Deze staat helemaal achteraan in de agenda. Mijn voorstel zou zijn die twee samenvoegen omdat ze inhoudelijk aan elkaar gelinkt zijn.

De heer voorzitter

Dank u wel meneer Fiers. Meneer Fiers, meneer de fractieleider, ik zou willen voorstellen dat niet te volgen. We hebben dat een tijdje gedaan en dat is misgelopen. Ik stel dus voor om het punt van de akteneming, deze staat in de agenda, en nadien de interpellatie zoals alle interpellaties de laatste maanden, op voorstel van mij en het bureau, op het eind van de raad te houden. Wilt u daar een stemming over? Dan laat ik dit stemmen. Ik stel voor de agenda te laten zoals deze is. Dus niet de interpellatie van mevrouw naar de akteneming te verschuiven. Het blijft het punt 22. Ik vraag aan de raad om te stemmen om het punt 22 aan te houden op die plaats. De stemming is geopend. Wie 'ja' stemt, stemt voor het voorstel om het te verplaatsen. Wie 'neen' stemt, behoudt de agenda. De stemming is geopend.

Stemming

Heeft iedereen gestemd? Iedereen heeft gestemd. Sluiting.
72 stemmen. 7 'ja', 64 'neen', 1 'onthouding'. Het punt blijft op zijn plaats.
Dank u wel.

PUNT 1

MOGELIJKHEID TOT VRAAGSTELLING

De heer voorzitter

DEBATTEN

Dat brengt ons tot de vraagstelling.

VRAAG VAN CAROLINE DE PADT IN VERBAND MET PLAN VAN AANPAK INZAKE WATERTOERISMEBELEID

De heer voorzitter

Mevrouw, u kent de rite. U komt naar voren, houdt uw vraag, leest ze niet af en u krijgt het antwoord van de gedeputeerde onmiddellijk geserveerd. Mevrouw De Padt heeft het woord. Wij luisteren. Ook de gedeputeerden.

Mevrouw De Padt

Dank u voorzitter. Voorzitter, gedeputeerden, beste collega's, mijn vraag komt naar aanleiding van een mededeling dat het eigenlijk zo goed als zeker is dat er vanaf volgend jaar geen boottochten meer zullen plaatsvinden op de Dender. En dat Scaldisnet, de coördinator, of River Tours in het bijzonder, zeker de eerste twee jaar niet meer terug op de Dender zal varen. Nu weten wij allemaal dat het watertoerismebeleid op een laag pitje staat en dat de subsidies zijn afgebouwd. Hoewel het niet duidelijk is waarom, maar budgettering zal er ook wel mee te maken hebben. Maar ik denk dat we als provincie hierin het voortouw kunnen en vooral moeten nemen. Nu, ik weet dat wat betreft de Dender het probleem eigenlijk tweeledig is. Het typerend karakter van de rivier: smalle bochtige rivier, lage bruggen, snel voorkomen van vloedregimes. Dat het daardoor ook een moeilijk bevaarbare rivier is. Maar ook het gevoerde beleid strooit wel roet in het eten. Er is te veel aanslibbing, te weinig diepgang omdat er eigenlijk niet meer gebaggerd wordt. Er is ook een beperking van bediening, soms moet men heel lang wachten. Een klein jachtje van twee personen heeft voorrang op een boot met tachtig personen. Er is een aantal problemen dat samenkomt. Ik ben ervan overtuigd dat het vaartoerisme en de recreatie op en om de Dender, tussen Aalst en Geraardsbergen, eventueel zelfs tot in Ath, een meer professionele, meer actieve en vooral een meer strategische aanpak vergt. Ook om ervoor te zorgen dat de vroegere geleverde inspanningen niet verloren gaan. Mijn bezorgdheid is hiernaast ook dat de waterwegbeheerder misschien eerder – ik weet dat niet zeker – het economisch aspect in het achterhoofd houdt. Hierdoor vallen heel wat gemeenten uit de boot. Letterlijk en figuurlijk dan. Ik denk dat ze hierbij vergeten dat uit het toeristisch recreatief beleid nog heel veel potentieel valt te halen. Hoe dan ook, de belangrijkste conclusie is in de eerste plaats dat er geen plan van aanpak, geen coördinatie, geen visie is. En mijns inziens is natuurlijk de provincie vanuit haar intermediaire taakstelling hiervoor het best geplaatst. Ik zou dus willen vragen aan de bevoegde gedeputeerde: welke zijn de maatregelen vandaag nog in voege op het gebied van watertoerismebeleid? En omdat er met de aanstelling van een nieuwe medewerker bij Toerisme Oost-Vlaanderen ook wordt gedacht aan een nieuwe opdracht die kan gegeven worden in verband met watertoerisme. Is er eventueel geen mogelijkheid tot het organiseren van – ik zeg zomaar iets – Staten-Generaal, om dat echt aan te pakken, overleg te plegen met alle betrokken actoren, gemeenten, organisaties en de Vlaamse overheid straks? Dank u.

De heer voorzitter

Dank u wel mevrouw. Blijf staan alsjeblieft. Meneer Couckuyt.

De heer gedeputeerde Couckuyt

Dank u, meneer de voorzitter. Mevrouw De Padt, allereerst heel veel dank voor de vraag die u stelt. Ik heb de gelegenheid het gevoerde beleid rond watertoerisme even in het licht te brengen. Naar aanleiding natuurlijk van het besluit van Scaldisnet om de bediening niet meer te doen tussen Aalst en Geraardsbergen. Scaldisnet is een van de maatschappijen die de bediening doet, maar die op een vast schema vaart, op een vast traject, maar met boten die vrij groot zijn. Voor het varen op de Dender geeft dat een probleem. Maar de vaststelling die zij maken is natuurlijk wel waar. Het onderhoud van de Dender laat te wensen over, er ligt heel veel slib, er zijn overgroeïende takken waardoor met hun bediening dit zeer moeilijk loopt. De werkelijke reden is niet dat wij inzake provinciale taakstelling hier rond een opdracht zouden hebben. Wij hebben wat het watertoerisme betreft reeds heel wat acties ondernomen inzake de aantrekkelijkheid van de Dender. Niet alleen voor het riviertoeerisme waarin onder

meer een aantal projecten nu lopen waarin wij internationale middelen verzamelen, samen met andere partners, om die trajecten mogelijk te maken. En waar het zal gaan onder andere over kajakken maar ook pleziervaart, die toch wel een sector is die op deze moment heel erg in de belangstelling zit. Desalniettemin is het ook belangrijk dat er passagiersvaart kan zijn zoals door Scaldisnet wordt gedaan. Wat die passagiersvaart betreft is het zo dat er een andere reden is. Want Scaldisnet is niet de enige rederij die de Dender bevaart. Een andere reden is dat er gezegd is dat hij zijn inspanningen – dat is dan over een ruimer traject – nog zal opdrijven. Met name dat wij van Dendermonde, niet alleen van Aalst maar zelfs van Dendermonde, naar Geraardsbergen kunnen varen. Inderdaad met andere middelen. Niet zulke grote vaartuigen. Hij zou die inspanningen nog kunnen opdrijven. Wie weet, kunnen we komen tot een vastgesteld traject op vastgestelde tijdstippen, zodanig dat de individuele toerist die iets wil boeken toch van die mogelijkheid zou kunnen gebruikmaken. Want nu is het alleen op basis van reservering dat een andere rederij dit traject vaart. In ieder geval hebben wij ten aanzien van Scaldisnet door het niet uitbaggeren van de Dender, het niet snoeien van de takken en het teveel aan kleinere pleziervaartuigen niet een oorzaak gevonden waar wij zelf vat zouden op hebben. Wat u vraagt om hier rond overleg te plegen met andere overheden, dat moeten we zeker doen, maar dit zal slechts op langere termijn tot resultaat leiden. Zoals u weet wordt er niet meer gebaggerd, maar geploegd, zodanig dat het slib dat in het midden van de Dender ligt, enigszins opzij gedreven wordt waardoor het opnieuw bevaarbaar wordt. Dit is natuurlijk geen fundamentele oplossing voor deze. Ik kan u aankondigen dat er overleg zal zijn en dat wij ook onze nieuwe coördinator rond watertoerisme, die we gaan aanwerven nog in de loop van dit jaar – er zijn zes kandidaturen binnengekomen – dat wij er werk van maken dat overleg samen met hem met de verschillende overheden maar ook met de verschillende diensten van die overheden, op te starten om hier op korte termijn toch tot resultaat te komen. Maar op de commerciële keuze, want er is ook een commerciële keuze die verborgen zit bij Scaldisnet, daar zullen we geen vat op hebben.

Mevrouw De Padt

Dank u.

VRAAG VAN JAN FIERS IN VERBAND MET HET PARKBOS**De heer voorzitter**

De volgende. Meneer Fiers. Vraag van Jan Fiers in verband met het Parkbos. Meneer Fiers, u hebt het woord.

De heer Fiers

Voorzitter, collega's, een half jaar geleden stelde ik over de thematiek van het Parkbos al een vraag. Toen was er een acute juridische problematiek die een en ander tegenhield van de ontwikkeling van het Parkbos. Vandaag sta ik hier terug. We hebben een aantal juridische problemen opgelost, maar andere problemen zijn boven water gekomen. Tegen de achtergrond van het feit dat wij 1,5 ha per dag ontbossen in Vlaanderen, lijkt het project alleen maar aan belang gewonnen te hebben. Vandaar een tweeledige vraag. Aan de ene kant, ik heb vernomen dat er nog altijd juridische obstakels zouden zijn. Is dat zo? De provincie, projectpartner, heeft daar overleg over gehad als ik het goed begrepen heb. Het zou mij zeer interesseren wat daaruit voortgekomen is. En een tweede element, op zeer jammerlijke wijze is de gouverneur op dit ogenblik in ziekteverlof, ik wens hem van hieruit ook veel sterkte toe trouwens. Hoe gaan we de rol van de gouverneur, die daarin redelijk cruciaal was, hij coördineerde en trok dat project, hoe gaan we dat invullen?

De heer voorzitter

Dank u wel. Meneer Vercamer.

De heer gedeputeerde Vercamer

DEBATTEN

Meneer de voorzitter, meneer Fiers is juridisch beter geschoold dan ik, dus hij is vertrouwd met het principe continuïteit van de openbare dienst. Onze gouverneur is pas tien dagen afwezig. En zij gerust, het is misschien wat voorbarig, zo hoop ik althans. Maar onder impuls van de gouverneur en de projectpartners bij de realisatie van dat Parkbos, heeft de Vlaamse regering na het vernietigingsarrest van de Raad van State onmiddellijk actie ondernomen. Om wat te doen? Ten eerste om de rechtstoestand van voor het RUP te herstellen. En terzelfder tijd het probleem van die moeizame grondverwerving aan te pakken. En het besluit van de Vlaamse regering van 9 juli 2010 dat het RUP Parkbos opnieuw bevestigd heeft, ik denk dat dit belangrijk is om in het achterhoofd te houden, voorziet in de mogelijkheid tot onteigening bij hoogdringendheid. Ik denk dat het logisch is, want de reden daartoe is te vinden in het feit dat het maatschappelijk van groot belang is dat het Parkbos gerealiseerd wordt en dat het noodzakelijk is om het project snel tot uitvoering te brengen. Dus die motivering is ook gebruikt om de onteigening bij hoogdringendheid te verantwoorden. Wij denken dat het Parkbos hiermee kansen gekregen heeft om een nieuw elan te krijgen. Het zal hopelijk de komende maanden in een stroomversnelling komen. En in de stuurgroep van september zijn daartoe de nodige afspraken gemaakt tussen de projectpartners om dat alles in goede banen te leiden. Tijdens de afwezigheid van de gouverneur zal gedeputeerde Dauwe de taak van de gouverneur als voorzitter van de stuurgroep op zich nemen. En voor de dagelijkse coördinatie en bewaking van de voortgang is er onze projectcoördinator die zijn activiteiten gewoon verder zet. De continuïteit van het Parkbosproject is denken we daarmee verzekerd en een nieuw elan en de dynamiek van het project zullen geenszins in het gevaar komen. Geresumeerd, ik denk dat het nodige gedaan is 1. op het vlak van de Vlaamse overheid en 2. op het niveau van de projectcoördinatie. En dat vandaag alle waarborgen aanwezig zijn om het project effectief snel te laten vooruit gaan en een nieuw elan te geven.

De heer voorzitter

Dank u wel. Een tweede vraag?

De heer Fiers

Ik vernam, maar ik weet niet in welke mate dat juist is, dat op dit moment 47 ha op het punt staat van onteigend te worden maar dat daar precies nog wat juridische problemen rond zouden zijn. Of is dat iets dat niet ter tafel mag?

De heer voorzitter

Meneer Vercamer.

De heer gedeputeerde Vercamer

Ik kan wat die precieze vraag betreft vandaag geen antwoord geven. Het zou trouwens ook niet helemaal wijs zijn om dat dossier vandaag voor de publieke tribune volledig uit de doeken te doen. Dat is nogal een delicate operatie, u weet dat. Samen met het voorkeepsrecht dat uitgeoefend wordt door de VLM, ook daar is nu vooruitgang aan het komen. Maar u weet dat men daar ook een beetje de afweging doet: als er gronden vrijkomen die aangekocht worden door een levensvatbaar landbouwbedrijf, dan oefent de VLM niet altijd zijn voorkeepsrecht uit. Want het zou al te dwaas zijn voorkeepsrechten uit te oefenen om landbouwbedrijven levenskansen te geven en terzelfder tijd levenskansen te ontnemen aan andere landbouwbedrijven. Dat is altijd een delicate oefening waarvan ik de stand van zaken wat die 47 ha betreft hier vandaag voor de publieke tribune niet kan brengen. Maar als er een en ander gebeurd zal zijn, kan dat perfect gecommuniceerd worden.

De heer voorzitter

Dank u wel. Dat waren dan zo de vragen. We gaan over naar de agenda, zoals hij afgedrukt staat. Ik zeg er ook meteen bij dat er op voorstel van de oppositieleiders meneer Joris en meneer Fiers, geen tussenkomsten meer zullen zijn, buiten over het punt 6 en het punt 17. Die zullen behandeld worden op

hun voorstel na het punt 21, zijnde het Groenboek. Dus punt 6 en punt 17 worden behandeld na het punt 21, na de discussie over het Groenboek. Dat is gisteren voorgesteld. Ik vraag of iedereen daarmee akkoord is. Iedereen knikt, dat is zeer goed. Dan zijn we weg.

PUNT 2

PROVINCIERAAD - ERETITELS

De heer voorzitter

Punt 2. Verlenen van titel van ereprovincieraadslid aan Tanquy Veys. Iedereen kent de problematiek. Ik open de stemming. De stemming is geopend, ze is elektronisch en openbaar. Iedereen moet meestemmen in de raad.

Stemming

Heeft iedereen gestemd? Iedereen heeft gestemd. Sluiting.
49 'ja', 3 'neen', 11 'onthoudingen'. Meneer Veys is er door met zijn ereprovincieraadslidmaatschap.

PUNT 3

INTERGEMEENTELIJKE SAMENWERKING

De heer voorzitter

Punt 3. Intergemeentelijke samenwerking. Voordracht van een effectief lid van de Raad van Bestuur in vervanging van Luc Dekimpe. Meneer Beke.

De heer Beke

Meneer de voorzitter, wij dragen de kandidatuur voor van de heer Yoeri Note.

De heer voorzitter

Yoeri Note. De stemming is geheim, elektronisch en geopend. Yoeri Note.

Stemming

Heeft iedereen gestemd? Iedereen heeft gestemd. Sluiting.
50 'ja', 14 'onthoudingen'. Meneer Note is verkozen.

PUNT 4

TOEPASSING ARTIKEL 188 VAN HET PROVINCIEDECREET

De heer voorzitter

Punt 4. Akteneming van de participatielijst 2009, cf. artikel 188 van het provinciedecreet. We nemen akte.

PUNT 5

INTERREG IV A 2 ZEEËN

De heer voorzitter

Punt 5. Interreg programma IV 2 zeeën. Goedkeuring van de beheersovereenkomst tussen de Vlaamse gemeenschap, het provinciebestuur West-Vlaanderen, het provinciebestuur Oost-Vlaanderen en het provinciebestuur Antwerpen met betrekking tot het beheer en de uitvoering van het Operationele programma Doelstelling 3 "2 mers – seas – zeeën Programma" 2007 – 2013.

DEBATTEN

De stemming is geopend, elektronisch en openbaar.

De stemming over dit punt is geopend.

Stemming

Heeft iedereen gestemd? Iedereen heeft gestemd. Sluiting.
60 'ja'. Het punt is goedgekeurd.

Zoals net naar voren gebracht zal punt 6 behandeld worden na punt 21.

PUNT 7 ECONOMIE

De heer voorzitter

Punt 7. Subsidiering van samenwerkingsinitiatieven met het sociaaleconomisch middenveld. Toekenning van een subsidie aan de Confederatie Bouw voor het 4^e Vastgoedevent en aan het Liberaal Verbond voor Zelfstandigen voor het initiatief "De Energiekampioen".
De stemming is geopend.

Stemming

Heeft iedereen gestemd? Iedereen heeft gestemd. Sluiting.
63 'ja'. Het punt is goedgekeurd.

PUNT 8 AUTONOOM PROVINCIEBEDRIJF PROVINCIAAL DOMEIN DE GAVERS

De heer voorzitter

Punt 8. Autonoom provinciebedrijf apb Provinciaal domein De Gavers. Benoeming tot commissaris voor de controle van het boekjaar 2010 tot en met 2012 van de bvba Van Cauter-Saeyns, Gentsesteenweg 55 te 9300 Aalst, lid van het Instituut van Bedrijfsrevisoren.
De stemming is geheim en elektronisch en ze is geopend.

Stemming

Heeft iedereen gestemd? Iedereen heeft gestemd. Sluiting.
65 'ja'. Het punt is goedgekeurd.

PUNT 9 ONDERWIJS

De heer voorzitter

Punt 9. Personeel, onderwijs. Vaststelling van de functiebeschrijvingen voor "hoofd IVA Provinciaal Onderwijs" en "directeur Provinciaal Instituut Heynsdaele Ronse Tehuis".
De stemming is geopend.

Stemming

Heeft iedereen gestemd? Iedereen heeft gestemd. Sluiting.
65 'ja'. Het punt is goedgekeurd.

PUNT 10

IVA PROVINCIAAL ONDERWIJS

De heer voorzitter

Punt 10. Iva onderwijs, budget 2010: goedkeuring van de zesde reeks wijzigingen. Het punt ligt ter stemming en de stemming is geopend.

Stemming

Heeft iedereen gestemd? Iedereen heeft gestemd. Sluiting.
67 'ja', 1 'onthouding'. Het punt is goedgekeurd.

PUNT 11

WELZIJN, MILIEU EN DUURZAAMHEID

De heer voorzitter

Punt 11. Welzijn, milieu en duurzaamheid. Kennisneming van de evaluatie van de jaarlijkse actieplannen 2007-2008, 2008-2009 en 2009-2010 (onderwijs).
We nemen kennis.

PUNT 12

WATERLOPEN

De heer voorzitter

Punt 12. Integraal waterbeleid. Bestrijding invasieve plantenexoten: goedkeuring van de overeenkomst met RATO vzw voor nazorg.
De stemming is geopend.

Stemming

Heeft iedereen gestemd? Iedereen heeft gestemd. Sluiting.
66 'ja'. Het punt is goedgekeurd.

PUNT 13

PTI HAMME

De heer voorzitter

Punt 13. Hamme, Provinciaal Technisch Instituut. Vaststelling van de voorwaarden voor de renovatie van de verdiepingen en het dak van blok A (fase 2) ten bedrage van €774.000, inclusief BTW. Te gunnen bij wijze van openbare aanbesteding.
De stemming is geopend.

Stemming

Heeft iedereen gestemd? Iedereen heeft gestemd. Sluiting.
67 'ja'. Het punt is goedgekeurd.

PUNT 14

PTI NINOVE

De heer voorzitter

DEBATTEN

Punt 14. Ninove, Provinciaal Technisch Instituut. Vaststelling van de voorwaarden voor de aanpassings- en renovatiewerken aan het lasatelier ten bedrage van € 748.000, te gunnen deels bij wijze van openbare aanbesteding, deels bij wijze van algemene offertevraag.
De stemming is geopend.

Stemming

Heeft iedereen gestemd? Iedereen heeft gestemd. Sluiting.
63 'ja'. Het punt is goedgekeurd.

PUNT 15

PERSONEEL - PROJECTEN

De heer voorzitter

Punt 15. Project Move Europeanalocal: vaststelling van de contractuele personeelsformatie van dienst eGov en van de functiebeschrijving van programmeur.
De stemming is geopend.

Stemming

Heeft iedereen gestemd? Iedereen heeft gestemd. Sluiting.
66 'ja'. Het punt is goedgekeurd.

PUNT 16

EREDIENSTEN – ISLAMITISCHE GELOOFSGEMEENSCHAP ENSARIJA (GENT)

De heer voorzitter

Punt 16. Islamitische geloofsgemeenschappen Ensarija Gent. Verlenen van gunstig advies aan de vraag tot erkenning mits opmerkingen.
De stemming is geopend.

Stemming

Heeft iedereen gestemd? Iedereen heeft gestemd. Sluiting.
50 'ja', 17 'neen'. Het punt is goedgekeurd.

17 zal ook na 21 komen, zoals afgesproken.

PUNT 18

PERSONEN MET EEN HANDICAP

De heer voorzitter

Punt 18. Personen met een handicap. Toekenning subsidies aan dagcentra met een specifieke erkenning voor personen met niet-aangeboren hersenletsel (NAH).
De stemming is geopend.

Stemming

Heeft iedereen gestemd? Iedereen heeft gestemd. Sluiting.
66 'ja'. Het punt is goedgekeurd.

PUNT 19

PERSONEN MET EEN HANDICAP

De heer voorzitter

Punt 19. Personen met een handicap. Toekenning subsidies voor vrijetijdsinitiatieven voor mensen met een beperking aan GWK.
De stemming is geopend.

Stemming

Heeft iedereen gestemd? Iedereen heeft gestemd. Sluiting.
68 'ja'. Het punt is goedgekeurd.

PUNT 20**WELZIJN, MILIEU EN DUURZAAMHEID****De heer voorzitter**

Punt 20. Welzijn, milieu en duurzaamheid. Kennisneming van de evaluatie van de jaarlijkse actieplannen 2007-2008, 2008-2009, 2009-2010 (administratie).
Wij nemen kennis.

PUNT 21**VOORSTEL VAN RESOLUTIE****De heer voorzitter**

Dat brengt ons tot punt 21. Voorstel van resolutie van Johan Beke, mede namens Hilaire Liebaut en Melissa Van der haeghen, betreffende het "Groenboek" van de Vlaamse regering. Er was afgesproken dat dit het debat wordt van vandaag. Het is 14.25 uur. We zijn goed opgeschoten. Meneer Beke vraagt het woord.

De heer Beke

Dank u wel, voorzitter, gedeputeerden, collega's. De inhoud van de resolutie is met name de volgende. U weet allemaal dat het Groenboek dat intussen wellicht door u zal doorgenomen zijn, bekend is. Maar in elk geval wordt er op dit moment discussie over gevoerd, ook op het voor ons hoogste parlementaire niveau, het Vlaams parlement. Met name in de commissie is dit boek aanhangig om daarin na de discussies uit te monden in wat vooropgesteld wordt een Witboek te zijn. Dat Witboek zal dan de Vlaamse regering eigenlijk een soort draagvlak geven om vandaar uit haar hervormingen door te voeren op het interne Vlaamse bestuursniveau. Dat wil dus niet alleen zeggen naar de provincies, maar vooral ook op het lokale niveau en op het bovenlokale niveau. Er wordt gesproken van regiowerking. De provincies blijven daarin genoemd. Weliswaar in zeer afgezwakte vorm. En nog vele andere dingen die daarin vermeld staan. De discussie is nog niet rond, maar vandaag de dag, voorzitter en collega's, wordt dit toch meer en meer een politiek gesprek. Een politiek gesprek van 'waar willen we nu eigenlijk naartoe met de Vlaamse staathuishouding'? Om het zo uit te drukken. Vanuit de meerderheid en mijn collega's die samen met mij deze resolutie voorleggen aan deze raad, stellen wij dat het toch wel belangrijk is dat een van de weinige, of het enige democratische politieke forum op het tussenniveau, het intermediaire niveau, met name de provincieraad – want wij zijn eigenlijk de verkozenen voor dit regioparlement – dat wij daar toch een uitspraak over dienen te doen. Zodanig dat dit signaal kan meegenomen worden door diegene die dit aanbelangt. Dat is zeker op het Vlaamse niveau, maar in de resolutie richten wij ons ook op de deputatie. Waar gaat het in wezen om? Twee dingen. 1. Wij stellen dat in het Groenboek wordt voorzien in een regioscreening. We zullen daar straks nog van gedachten over wisselen. Regioscreening, eigenlijk een soort doorlichting van wat op het regionale vlak gebeurt en aanwezig is. De provincie beweegt daar ook. En wij hebben het al dikwijls gezegd bij monde van de eerste gedeputeerde, van die vele tientallen en honderden satellieten die op dat veld rondraaien. Wij vinden het toch wel van belang bij de regioscreening betrokken te worden, het politiek orgaan provincieraad en haar uitvoerend orgaan, met name de deputatie, vandaar dat deze deputatie gevraagd wordt vanuit deze raad om de

DEBATTEN

regioscreening tot zich te nemen en daar een actieve rol in te spelen. De vraag zal wellicht ook gericht worden aan de gouverneur. Dat is nog niet uitdrukkelijk gebeurd, maar wij vinden dat dit een taak is. Waarom? Omdat de deputatie goede contacten heeft, ook met het lokale vlak. Dit is belangrijk. Dit moet in nauwe samenwerking en overleg gebeuren met het lokale bestuur, zijnde de gemeenten. Zij hebben in deze provincie regelmatig rondgangen gedaan. Zij ontvangen hier ook regelmatig deze gemeenten en zijn zeer goed geplaatst om de polsslag van wat leeft in de gemeenten, ook zelfs in onze grote steden en onze grootstad Gent, om dat te voelen en daarop in te spelen. Een eerste vraag in deze resolutie aan de deputatie is: dit is een terrein waarvan wij willen dat u het behartigt. Het tweede aspect is dat wij toch wel een duidelijk signaal zouden willen geven naar het Vlaamse parlement en vooral ook naar de minister die daarvoor bevoegd is en de Vlaamse regering, van als we het ernstig nemen met een goede interne staats hervorming, dan moet dit ook niet holderdebolder overhaast gebeuren wat zal leiden tot een onontwarbare politieke situatie. Laat ons het rustig doen. Een van de belangrijke elementen daarin is dat als men opteert voor regiowerking, dan is dat namelijk die regioscreening. Wij stellen in de resolutie dat zolang de resultaten van de regioscreening niet rond zijn, niet afgewerkt en beschikbaar zijn, dat men de besprekingen naar het Witboek zou uitstellen. Want het is een belangrijk element erin dat ook kan bijdragen tot een constructieve invulling daarvan.

Voorzitter dat zijn de belangrijke punten in de resolutie. De bedoeling is dat wij daarvan over gedachten wisselen. Ik zal daar straks ook nog in het debat van tussenkomen. Ons voorstel is vanuit de meerderheid dat deze resolutie zal gedragen worden door een zo breed mogelijk aantal collega's uit deze raad, waarvan wij vooropstellen dat het niet in eerste instantie de bedoeling is een partijpolitieke discussie te voeren, maar onze verantwoordelijkheid op te nemen als vertegenwoordigers, als gekozenen in dit regioparlement. Tot zo ver, voorzitter.

De heer voorzitter

Ik geef het woord aan de zaal, maar eerst nog dit : mevrouw Van der haeghen heeft de vergadering verlaten, want haar dochter is aangereden met de fiets en zij kan niet buiten. Een blauwe Jaguar en een zwarte BMW belemmeren haar wegrijden. Zijn er hier mensen met een blauwe Jaguar? Dirk Otte. En de zwarte BMW? Voilà. Het zijn twee VLD'ers die eventjes de zaal verlaten om hun bescheiden Lada'tje te verzetten. Waarmee ik niets verkeerd bedoel natuurlijk, want de automobieliindustrie biedt veel werk in het land. Wie vraagt het woord? Excuseer mij dat ik even moest breaken, maar ik kon natuurlijk niet wachten tot 16.30 uur. Meneer Liebaut vraagt het woord. Meneer Liebaut, de fractieleider CD&V. U hebt het woord, meneer Liebaut.

De heer Liebaut

Dank u wel, meneer de voorzitter. Ik neem deze tribune, omdat dit gemakkelijker is. Je kunt hier recht staan. Dan zie je niet dat ik mijn papieren moet schudden. En op die manier krijg ik meer adem. Collega's, in de Standaard van 9 en 10 oktober, recent, stond een interessante bladzijde, namelijk de vergelijking tussen de Duitse economie en de Belgische economie. Er waren een aantal interessante gegevens, onder andere het feit dat bijvoorbeeld uit de vergelijking blijkt dat België in het kader zelfs van de wereld concurrentie-index staat op de negentiende plaats van 139 landen en Duitsland op de vijfde plaats. Interessant was ook het gegeven dat bij het basisonderwijs België op de eerste plaats staat van die 139 landen en het grote Duitsland met zijn 82 of 83 miljoen inwoners op de vijfde plaats. Hoger onderwijs en vorming: België op de zevende plaats en Duitsland op de negentiende plaats. Maar daar wil ik het eigenlijk niet over hebben.

In dat overzicht stond ook een klein statistiekje in verband met provincies. Namelijk, de vergelijking België-Duitsland. En wat stond er? Namelijk België tien provincies, twee gemeenschappen en drie gewesten. En daarnaast Duitsland, dat grote Duitsland met 82 of 83 miljoen inwoners, met amper zestien Länder. Ik herinner mij dat er een toespraak geweest is van gouverneur Balthazar. Ik heb dat boekje nog eens opgediept en daarin gelezen zijn exposé onder andere over die Länder. Het is daarop dat ik mij baseer in die zin dat blijkt dat Länder iets helemaal anders zijn dan provincies. Dat die vergelijking hoegenaamd niet opgaat. En dat je eigenlijk een beroep moet doen op een bestuurslaag in Duitsland, daaronder, namelijk de Kreise. En wat blijkt? Dat er 426 Kreise zijn in Duitsland die wel vergelijkbaar zijn met onze Belgische provincies. Ik citeer dat maar. Waarom? Omdat opnieuw blijkt hoe foutief het publiek wordt of kan worden voorgelicht, hoezeer men de zaken ernstig uit het verband trekt. En op die manier, en dat was wel de bedoeling van de auteur en samensteller, die een soort lichte hetze creëert of helpt creëren ten overstaan van de provincies. Dat kleine België, stel je voor, met tien provincies en dat grote

Duitsland met amper zestien Länder. Dat was natuurlijk de ondergrond. Evenmin correct is natuurlijk de voorstelling dat die Länder op een bijna wiskundige, bijna rationele manier, zouden tot stand gekomen zijn in de naoorlog, terwijl de provincies uiteraard een diephistorisch verleden hebben. Dat is juist. Onze provincies hebben een diephistorisch verleden. Zij zijn door alle vroegere bestuurders altijd geduld en aanvaard. Ik weet wel dat de technologische omstandigheden anders waren dan die van vandaag. De communicatie was anders dan die van vandaag. Maar feit is dat ze historisch gefundeerd zijn, gelijk trouwens ook in Duitsland de Länder een diepe historische grond hebben. Het Beieren van vandaag is niet uit het niets getoverd. Het heeft een verre, verre voorgeschiedenis die eeuwen en eeuwen teruggaat. Met andere woorden: het bestaan van politieke instellingen, collega's, heeft niets te maken met grondoppervlakte of aantal inwoners. Het bestaan van deze omschrijvingen, institutionele omschrijvingen, heeft een historische ondergrond. Dat is iets dat organisch gegroeid is. Dat is iets dat in feite bepaald is geweest door het verleden. Dat is geen zaak van wiskundige berekeningen, van mathematische voorstellen. Ik stel vast dat dit in feite het ontstaan is geweest van die streekgevoeligheid. Een Duitser is in de eerste plaats een Beier, als hij ten minste uit Beieren is, en pas in de tweede plaats een Duitser. En ik stel vast dat als ge vandaag na de fusies van gemeenten aan de mensen vraagt: van welke gemeente kom je? Dat ze altijd hun eigen gemeente, hun eigen vroegere gemeente vermelden, en niet de fusiegemeente. Als ik vraag aan iemand die vandaag in de gemeente woont, om die gemeente te nemen, 'van waaruit kom je?' Hij komt niet uit Sint-Gillis-Waas als hij toevallig van Kemzeke is en daar ook woont. Merkwaaardig vanwege het feit dat uiteindelijk die verbinding met die streek, met die regio, heel diep gefundeerd zit en dat uiteindelijk ook wat de provincie betreft. Denk maar aan het Limburggevoel. Denk aan het West-Vlaams gevoel. Dat van Oost-Vlaanderen is veel minder. Maar het heeft toch een betekenis voor de mensen tot en met vandaag ondanks alle vooruitgang, voorzitter, ondanks alle communicatie, alle mobiliteit. Er is nog altijd de diepe verbondenheid met de eigen regio, de eigen streek en ik vermoed voor velen toch ook Oost-Vlaanderen. Het zijn geen kunstmatige creaties. Daarop wijs ik toch even terloops, ook ter duiding, naar die vele nieuwe initiatieven tot oprichting van nieuwe steden. Wat stel je vast in alle onderzoeken? Dat eigenlijk toch de bevolking van die nieuwe steden zich daar niet thuis voelt. Als men meet van het geluk van mensen, men vaststelt dat uitgerekend in die nieuwe entiteit, die nieuwe creatie, architectonisch soms wonderbaar, maar dat de mensen daar zich niet thuis voelen. Dat ze eerder dat vertrouwde nest zoeken. Denk aan de recente vaststelling hier in eigen land, namelijk de vlucht uit de grote stad, opnieuw naar buiten, naar het platteland, naar een meer vertrouwd nest waar men zich meer thuis voelt. Ik wil terloops ook vermelden de grote verdienste die juist de regiobesturen en provincies hebben gehad in het verleden als argument onder meer – en dat is dan gericht naar Flamingant, minister Bourgeois – onder meer op het stuk van Vlaamse bewustwording. Ge kunt dat allemaal wegcijferen. Ge kunt dat belachelijk voorstellen: dat is verleden. Het verleden heeft op zich niet de waarde die het heeft voor de actualiteit. Maar je kunt dat allemaal wegcijferen. Ik stel hier vast dat ze bijzonder veel gedaan hebben op het stuk van Vlaamse bewustwording, op het stuk van culturele ontplooiing, Vlaamse culturele ontplooiing. Juist precies gedragen door dat streekgevoel, de streekfierheid, de verbondenheid met het eigene. Maar goed, voorzitter, dit alles ter inleiding. Mag ik overgaan tot een aantal vaststellingen? De eerste vaststelling is dat tot en met vandaag Vlaanderen een aantal taken nog altijd niet invult, die ze eigenlijk al lang had kunnen invullen, die ze morgen aan de provincies zal ontnemen. Bijvoorbeeld, een klassiek voorbeeld, de koppelsubsidies. Tot en met vandaag zijn wij daaraan gebonden. Ik stel vast dat wij nog altijd heel veel geld moeten ophoesten voor de Vlaamse Opera, wat in feite geen provinciezaak is, maar een zaak van Vlaanderen. Ik stel vast dat wij ontzettend veel geld geven aan het NTG, alsof dat geen Vlaamse zaak zou zijn en geen zaak eigenlijk van de provincie. En wij hebben heel lang in het kader van de bibliotheken een sleutelrol vervuld waar eigenlijk die taak Vlaanderen toekwam. Ik stel ook vast voorzitter, dat de grote steden die zo luidop dromen van stadsgewesten en die dat ook zeggen en die vinden dat de provincies passé zijn, de eerste zijn om nadrukkelijk een beroep te doen op provincies. We moeten niet ver van hier lopen om een dergelijke stad te vinden. Ik stel vast dat uiteindelijk hier in Gent het Stam recent is geopend en dat het eigenlijk voor een heel belangrijk deel tot stand is gekomen met provinciaal geld. Wat niet belet dat de burgemeester van deze stad een van de roergangers is in het kader van de strijd voor stadsgewesten. Een merkwaaardige vaststelling. Wij hebben een bijdrage geleverd en doen dat nog altijd en wij hebben daarmee ingestemd in het kader van de ontplooiing van de Kanaalzone. Mede in het licht van datgene wat die Kanaalzone betekent voor heel Oost-Vlaanderen. Maar het belet toch niet dat het een stadsaangelegenheid is waarvan de baten en winsten uiteindelijk naar de stad gaan, of naar de haven. De Waalse Krook, meneer de voorzitter, deze stad doet een nadrukkelijk beroep op de provincie om financieel bij te dragen. Zonder die bijdrage zou de Waalse Krook niet verrijzen, zou die niet tot stand komen. Dan frappeert het mij toch dat men uiteindelijk met zoveel nadrukkelijkheid belijdt dat de provincies uit de tijd zijn en dat ze moeten vervangen worden door het stadsgewest. Ik stel ook vast, meneer de voorzitter, ik blijf bij mijn vaststelling dat men in dit land voortdurend aan de instellingen sleutelt. Het is eigenlijk een nationale ziekte. Het is vergelijkbaar met

DEBATTEN

onze spelling. Wij zijn ongeveer het enige land van West-Europa, misschien ook van ver daarbuiten, dat in de loop van de voorbije vijftig jaar zo geknoeid heeft met de spelling. Het enige land. En we zijn er nog niet uit. De verwarring bij het publiek is totaal. We zijn denk ik één van de weinige landen die zo enthousiast zouden moeten zijn over de kwaliteit van zijn onderwijs en ik stel vast dat elke nieuwe regering, of het nu federaal of Vlaams is, met nieuwe plannen komt voor het onderwijs dat dringend moet hervormd worden en waar toestanden zijn die moeten bijgestuurd worden. Ik twijfel daar geen moment aan. En het zelfde geldt voor onze instellingen. De lijst van discussies en debatten in het parlement, over de voorbije 35 jaar al, heeft men het over de provincies en het federaal en Vlaams parlement. Al 35 jaar lang sleutelen wij daaraan. En het is maar 5 jaar geleden dat men tot de conclusie gekomen is, dat men de zaak heeft vastgelegd, dat de provincies een missie gegeven is die zeer correct is en waar wij allemaal enthousiast over waren, omwille van de zeer duidelijke omlijning van onze taak. Maar tegelijkertijd zal 5 jaar later een nieuwe regering, nieuwe ministers, een nieuwe minister van Binnenlandse Aangelegenheden, alles hervormen. Ik garandeer, meneer de voorzitter, dat klinkt misschien pretentius, een volgende regering zal er weer aan sleutelen. Des te meer omdat de huidige oplossing die voorligt zal blijken zeer, zeer onvolkomen te zijn en niet beantwoordend aan de noden. Er is een soort veranderingsdrift. Dat heeft niets te maken collega's, met een pleidooi voor de invoering van de paardentram. Dat heeft daar niks mee te maken. Het is gewoon een vaststelling waarbij men holderdebolder en telkens opnieuw iets in discussie stelt. En intussen stelt men vast dat het vertrouwen van het publiek in de politiek op een dieptepunt zit, zoals nog nooit eerder in de geschiedenis. Uit alle recente peilingen blijkt dat helemaal onderaan staan de politici en de politiek. Wel in gezelschap van sommige anderen. Een vaststelling, meneer de voorzitter, is de snelheid waarmee deze hervorming wordt doorgedreven. Pas in juli is het Groenboek gepubliceerd. In december zou het moeten afgerond worden. Ik nodig u uit om in de geschiedenis van het institutionele leven één vergelijkbare hervorming te noemen. In 1830 is de grondwet heel snel samengesteld. Men heeft er veel meer maanden over gedaan dan over hetgeen wat nu voorzien is, van Groenboek naar Witboek. Veel meer maanden. Maar het is inderdaad zeer snel, het is geniaal tot stand gekomen, dat nieuwe België, in een revolutionair klimaat. Maar in deze rustiger tijden stel ik vast dat men bijzonder holderdebolder, het kan niet snel genoeg gaan, het parlement wil drijven tot iets totaal anders. Terwijl dat VVP-rapport zeer duidelijk is, namelijk de vele vragen die blijven na het lezen van het Groenboek. Op dit ogenblik, meneer de voorzitter, verkeert Vlaanderen financieel in problemen. Daar kunnen we dadelijk iets over lezen. Nog zeer recent naar aanleiding van de gelden die de minister van Cultuur heeft toegewezen aan het Brugse concertgebouw, zijn alle anderen uit dat veld recht gaan staan en eisen zij dat zij ook in aanmerking komen. Het antwoord van de minister is: daar zijn geen middelen voor. Er zijn amper middelen voor de al dan niet terechte wens van Brugge. Ik stel vast dat er klachten zijn die opklinken vanuit het culturele veld. Altijd, dat weet ik ook. Maar ik stel vast dat het zelden gebeurd is dat al die klachten stuiten op het feit: wij hebben op dit moment de financiële middelen niet. En hetzelfde uit de welzijnssector. Een van de grote thema's van de laatste verkiezingen is toch geweest: de lange wachtlijsten in zoveel sectoren van de welzijnssector. De minister moet erkennen dat deze wachtlijsten er nog altijd zijn. Dat er de middelen niet zijn om ze op te lossen. En dan stel je vast, daar wilde ik toe komen uiteraard, dat het zelfde Vlaanderen uiteindelijk bereid is de provinciale taak over te nemen of door te schuiven naar anderen, naar nieuwe instanties. In elk geval bereid is om veel in te vullen van wat Vlaanderen vandaag doet. Alsof de gemeenten die bepaalde instelling zouden moeten overnemen, laat staan de middelen hebben om die taak in te vullen. Ik denk maar aan het museum van Velzeke. Ik denk daar toevallig aan omdat ik Jo De Loor daar zie zitten, het zal wel toeval zijn. Gemeente Zottegem zou dat moeten overnemen, alsof de burgemeester en schepenen van Zottegem paraat staan en de middelen vinden om die financiële taak van de provincie in te vullen. Het is toch merkwaardig, meneer de voorzitter, dat nadat wij onze wegen afgestoten hebben – ik heb meegestemd – dat de minister van Openbare Werken verklaart na de fameuze vorige winter, waar wij vastgesteld hebben dat al die Vlaamse wegen er bijzonder schandalig voorkwamen en vandaag nog tekenen vertonen van veel ellende, eigenlijk hebben we jaren achterstand in het onderhoud van onze wegen. Dat is gezegd op televisie. Maar dat belet hem dus niet om vrolijk ook de provinciale wegen erbij te nemen, die naar mijn oordeel in zeer grote mate eigenlijk in bijzonder goede toestand waren en zeer goed onderhouden zijn geweest. En dan stel ik ook vast, voorzitter, dat in dat Groenboek over de financiële consequenties van al die transfers die moeten plaatshebben, bijzonder weinig gezegd wordt en er bijzonder grote onduidelijkheid is. Voorzitter, ik herinner mij niet dat er vanuit de gemeentebesturen aan het adres van de provincies klachten zijn geweest. Ik heb dat in jaren niet gelezen. Als er klachten zijn vanuit gemeentebesturen, dan gaat het altijd over de zelfde instantie, namelijk Vlaanderen. En ik heb hier toevallig nog tussen mijn papieren een verslag gevonden, een krantentekst, van de SERV, een onbesproken organisatie waar het sociaaleconomische Vlaanderen in al zijn gelederen vertegenwoordigd is. Ik wil, als u mij dat toestaat, een paar citaten lezen. 'Vlaanderen eindigt op de 23ste plaats van dertig landen in de rangschikking van de Oeso over de kwaliteit van de regelgeving.' 23 op 30 zegt een rapport

van de SERV, de raad van de Vlaamse sociale partners. Dat cijfer bevestigt het ongenoegen dat leeft bij burgers, bedrijven en gemeentebesturen die de regelgeving ondergaan. Ze klagen over betutteling en eindeloze processen om vergunningen te krijgen die dan soms nog tegenstrijdig zijn. Ik lees verder: 'Daar is het Vlaamse besluitvormingsproces niet op gericht. Het Vlaams besluitvormingsproces focust vooral op het bereiken van overeenstemming onder de coalitiepartners in de regering.' Niet dus in overleg met de burgers, niet in overleg met het middenveld, niet in overleg met het bedrijfsleven. Het focust vooral op een consensus in de schoot van de regering. Een interessant gegeven naar aanleiding van dat Groenboek, mevrouw de gedeputeerde. Ik lees verder: 'De kern van de zaak is dat Vlaanderen echt niet mee is met wat de norm is geworden in de Westerse landen: beschouw je burgers en bedrijven als klanten en ga met hen na dat een regelgeving het best opgesteld wordt in overleg, dat vermijdt problemen nadien.' Dat blijkt in Vlaanderen zelden goed te gebeuren, dat overleg, we hebben er hier weer een staaltje van, een dure publicatie van het Groenboek. In december zou normaal een beslissing moeten vallen en zou het Vlaams parlement zijn beslissing moeten nemen. Met andere woorden: als er klachten zijn vanuit het publiek, dan gaan die klachten niet over de provincies. Dan gaan die klachten over wat Vlaanderen doet. En dat spijt mij. Ik heb hoegenaamd geen enkele probleem met de huidige staatsstructuur en met het federalisme, maar we kunnen alleen maar vaststellen dat het publiek problemen heeft, niet met het niveau dat ter discussie staat, het gaat over Vlaanderen, centralisme. Waar is de tijd dat wij in stoet liepen tegen het Belgische centralisme? Ik heb er meerdere meegemaakt. Vlaams centralisme, de Vlaamse planlast. Als een gemeentebestuur begint aan een industriepark dan zijn minstens voor tien jaar vertrokken. Dan moeten ze nog niet te veel moeilijkheden hebben met het publiek ter plaatse. Met al datgene wat de regeldrift, de correcties op de betroffen regels, de eeuwige correctie op de voortdurende bijsturing van decreten. Goed, voorzitter, uitgangspunt van dit voorstel, het Groenboek, is verminderen van de bestuurlijke druk. Oh, ironie, in plaats van 5 provincies gaat men 24 regio's realiseren met elk een eigen bestuur, een eigen voorzitter, een eigen verkozen assemblee, en 13 stadsgewesten. 24 plus 13, maar de bedoeling is natuurlijk dat de bestuurlijke drukte zal verminderen tussen Vlaanderen en de gemeenten. Vorige jaren hebben we in deze raad bij herhaling mogen vaststellen dat sommige ministers een stap deden naar de provincies toe. En dat ze de provincies uitnodigden om mee te werken aan een aantal projecten, om een aantal taken op zich te nemen. Dat was vooral waar onder meer in de welzijnssector, in de ruimtelijke ordening. Hoe is de bevoegdheid van de deputatie inzake de ruimtelijke ordening uitgebreid geworden in de voorbije jaren? Amper is dat gebeurd, voorzitter, is dat georganiseerd, staat het op zijn poten, werkt dat tot tevredenheid van het publiek, en nu is het de bedoeling al die zaken terug te schroeven en de functie van de provincies te verminderen. Wij geven 20% van ons budget aan ondersteuning en een conclusie van het Groenboek is dat de ondersteunende rol van de provincies moet gedaan zijn. Dat wordt ons ontnomen. 20%, 53 miljoen euro van ons budget gaat naar ondersteuning. Een lange lijst, ik heb ze meegebracht omdat ik mij ervan wilde overtuigen hoeveel bladzijden er in de budgettoelichting en bijlage 2010 staan en wat voor lange lijst van organisaties in Oost-Vlaanderen steun geniet. De vraag is, hopelijk stellen die verenigingen, instellingen en organisaties zelf ook die vraag, wie de rol morgen zal overnemen. Er staan bijzonder zware posten bij. Anderen zijn licht. Maar die voor de werking van die vereniging, die organisatie, toch essentieel zijn. Zoveel culturele verenigingen roeien het met weinig geld maar hebben dat geld van de provincies wel nodig. Ik herhaal wat ik net al gezegd heb: Vlaanderen blijkt op dit moment financieel niet in staat om die rol over te nemen. Wij hebben stimulerend gewerkt, voorzitter. Wij hebben ondersteunend gewerkt. Heel belangrijk. In concrete situaties concreet opgetreden en vrij snel. Het is dankzij de open taakstelling dat wij juist die mogelijkheden hebben gehad. Dan maakt men mee dat een van de sleutelwoorden van dit moment, naast 'duurzaamheid', 'innovatief' is. Wat hebben de provincies anders gedaan in de loop van de voorbije vele jaren dan innoverend optreden? Dat is nieuwe dingen opgezet, ingespeeld op concrete toestanden, op concrete noden. Innovatief, creatief. Dan zegt men zeer autoritair dat het voortaan een gesloten taakstelling moet zijn. Hetgeen ik daaromtrent verneem, is dat er weinig te wijken is voor degene die zouden moeten overtuigd worden van het feit dat het eigenlijk toch zou moeten bespreekbaar zijn en liefst toch enigszins gekeerd. Een besloten taakstelling in plaats van de kans dat men innovatief iets nieuws... Ik herinner me zeer recent het voorstel, het kwam uit West-Vlaanderen, om een verzekering op te zetten in functie van het vrijwilligerswerk. Ondertussen heeft Vlaanderen dat overgenomen en is dat zeer algemeen verspreid. Maar zo zijn er zoveel andere zaken: flankerend onderwijs – ik heb het net nog gehoord van een van de collega's – is opgezet vanuit de provincies, het is geen Vlaamse zaak geweest. Vlaanderen heeft het uiteindelijk overgenomen. En dan stel ik ook vast, voorzitter, dat tussen die 596 intermediaire besturen die er zijn, er uitgerekend 5 aangepakt worden en dat al de rest wordt vermeld in het Groenboek maar dat er weinig tekenen zijn van leven om ook daar werk van te maken. Ik heb bijna gedaan, voorzitter. Toch nog twee zaken om af te sluiten. Eén: de leningen. Er is geen enkele duidelijkheid over wat er met de leningslast van datgene wat opgezet is door de provincie zal gebeuren nadat die persoonsgebonden materie overgenomen zal zijn door Vlaanderen of een andere instantie. Zal

DEBATTEN

men doen wat men ook bij de wegen gedaan heeft? Want de wegen zijn overgenomen door Vlaanderen, maar de leningslast is bij de provincie gebleven. Geen fraaie oplossing als u het mij vraagt. Zal er morgen hetzelfde gebeuren? Dan stel ik mij de vraag, vrijmoedig, niet namens de fractie maar namens mijzelf: wat moeten wij doen met de Waalse Krook? Wij staan daar voor een zeer zwaar engagement als provinciebestuur. Als er geen duidelijkheid komt over de leningslast van dat engagement dat wij zouden moeten nemen, dan lijkt het mij toch al lichtjes, ik zal mij beleefd uitdrukken, om die stap te zetten. Indien niet decretaal, niet à la Ename, waar een afspraak gemaakt wordt met de minister, u herinnert zich het debat, en waar uiteindelijk achteraf die afspraak niet wordt gehonoreerd en waar ontzettend veel inspanningen moeten gedaan worden om uiteindelijk toch de zaak bij te sturen. Het zou erg zijn wanneer wij een volgend provinciebestuur, waar ik niets meer mee zal te maken hebben, dat wij dat zouden opzadelen met een leningslast van die omvang met de bescheiden middelen die de provincie heeft, indien daar geen duidelijkheid komt dat wanneer wij in de culturele sector geen zeggenschap meer hebben – tenzij een aantal kleinigheden die overblijven – dat wij dan een leningslast zouden dragen voor een instelling die op dat moment compleet overgedragen is aan de stad, de regio, aan Vlaanderen, weet ik veel. Dat kan gewoon niet. Dat zou onzinnig zijn. Dat is mijn mening, niemand hoeft die te delen. Maar ik zou toch willen bepleiten dat vooraleer we definitief 'ja' zeggen en dat engagement aangaan dat wij daaromtrent... Het is maar een voorbeeldje van vele, meneer de voorzitter, maar het is ernstig genoeg. En dan als allerlaatste van mijn misschien te lange betoog, in dit debat over de toekomst van de provincies, wat zijn de echte problemen? Daar leest men veel over in de kranten. De echte problemen die er zijn. Niet de provincies, de mensen zijn daar niet mee bezig. Zij zijn zelfs niet bezig met het debat over de toekomst van de provincies. Mensen weten daar niets van. Enkele geëngageerden, actievelingen in het middenveld, die weten daarvan. Maar uiteindelijk het brede publiek tot nu toe weet er zeer weinig van. Maar waar men wel mee bezig is, dat is de Vlaamse regeldrift. Daar zijn de mensen wel mee bezig. Daar zijn de bedrijven wel mee bezig. Daar zijn de organisaties van sociaaleconomische zaken wel mee bezig. De Vlaamse regeldrift en die enorme planlast. Dat is inderdaad iets dat actueel is. En twee, meneer de voorzitter, zeer actueel zijn de enorme problemen van onze grote steden, Brussel, Charleroi, Luik, Antwerpen en Gent, dat de laatste tijd ook wat dat betreft in het nieuws komt. Ik lees daar meer over dan in het verleden. Daar zijn de echte problemen van verarming, van werkloosheid, van uitsluiting, van gebrek aan vorming, achterstand in het leerproces, vereenzaming, enzovoort en zo verder. Er zijn enorme problemen. En mijn pleidooi, meneer de voorzitter, is dat de Vlaamse regering zich daar zou moeten mee bezighouden en niet met datgene wat normaal draait en waar misschien toestanden zijn die niet correct zijn. Dat men die wegwerkt, daar zal iedereen het over eens zijn. Dat men een aantal bevoegdheden toeschuift voor duidelijkheid aan anderen. Dat men tot die twee bestuurslagen komt, daar zal niemand tegen zijn. Maar dat men de echte problemen van deze samenleving zou aanpakken en niet de schijnproblemen. Dank u.

[applaus]

De heer voorzitter

Meneer Liebaut, het heeft 35 minuten geduurd en het heeft geen seconde verveeld. Dat mag wel eventjes gezegd worden. Wie vraagt nog het woord? Meneer Joris en dan meneer Fiers. Meneer Joris, blijft u daar? U blijft daar.

De heer Joris

Ik ga lang geen 35 minuten spreken. Vooraleer we over de meningsverschillen beginnen zou ik een ding willen zeggen waar we akkoord over zijn. Zelfs de hevigste tegenstanders van de provincie hebben wel oor naar het argument dat er hier op een voor de Belgische politiek heel overhaast tempo wordt gewerkt. De argumentatie dat het te snel gaat, daar kan ik inkomen. Ik ben een beetje ongelukkig met de manier waarop men dat hoopt op te vangen. Als ik hier in punt 3 lees, 'vanuit deze decretale taakstelling wil provincie Oost-Vlaanderen zelf regioscreening doen in samenwerking met de gemeenten. De provincieraad geeft daartoe de opdracht aan de deputatie.' Dan zeg ik: ja, inderdaad, houdt een dergelijke regioscreening. Dat is nuttig en nodig en het is te centralistisch. In dat opzicht heeft de Vlaamse regering mij als Flamingant dikwijls heel erg teleurgesteld. Alle Vlaamse regeringen, dat ze even bureaucratisch en centralistisch waren als de oude Belgische regeringen die zij verafschuwden. Zij doen dat niet beter, helaas. Maar zoals het hier staat zou dat wel eens bij de tegenstander de verdenking kunnen wekken dat het een verdragingsmanoeuvre is. Dat ge door het uit te stellen op afstel hoopt. Misschien zelfs hoopt op vervroegde verkiezingen, op regeringswissels en zo verder. Voorkom dat als ge

die regioscreening erdoor wilt krijgen. Voorkom de verdenking dat ge op uitstel speelt door daar een datum op te zetten. Ik gooi bijvoorbeeld maar een datum in het midden, dat is niet een punt van mijn geloof of dat een maand meer of minder is, maar laat dat niet in het vage. Bijvoorbeeld, dat zou ik als amendement eraan willen toevoegen voor straks, 'de regioscreening zal voltooid zijn tegen 1 mei 2011'. Dat is nog een half jaar. Me dunkt dat dit redelijk is. En dan neemt ge de tegenstander het argument uit handen: ze kunnen daar nog drie, vier jaar regioscreenen en de zaak op de lange baan schuiven. Het zelfde bezwaar bij de toetsing van de regioscreening aan de uitgangspunten efficiëntie, transparantie, vereenvoudiging. Idem dito, doe dat, maar plak er in uw eigen belang, als ge een horend oor wilt vinden bij de hogere overheid, plak daar een einddatum op. Dat ge niet het verwijt krijgt: dat is zoiets als BHV 'onverwijld splitsen', en het is al jaren aan de gang. Dat is het stuk waarover we akkoord zijn. Ik denk, niet vanuit mijn standpunt, maar vanuit uw standpunt, dat als ge door de Vlaamse regering ernstig genomen wilt worden, ge er een einddatum in moet zetten.

Het tweede punt, daar gaan we niet over akkoord zijn, is: in tegenstelling tot fractieleider Liebaut geloof ik wel in verkozen regioraden. Ik geloof niet dat ge Antwerpen en Gent tot grote stadsregio's moet maken. En ik weet hoe imperiaal mensen als Antwerpenaren denken, hoe imperiaal alle grootstedelingen denken. Houdt die grote gemeenten, die grote steden, mooi binnen de grenzen die ze nu hebben. Maar maak voor de kleinere steden en dorpen en gemeenten regio's met een klein verkozen bestuur. Niet met 88 raadsleden, zelfs niet 88 raadsleden voor alle regio's van Oost-Vlaanderen samen. Het eindresultaat moet minder zijn. Maar maak kleine regio's met een eigen bestuur, juist groot genoeg om alle partijen er fatsoenlijk in te vertegenwoordigen. Dat ge geen democratisch deficit krijgt. En slank die van het begin af goed af, houdt die klein en efficiënt en maak komaf met een reeks tussenniveaus. Zorg dat ge gemeenten hebt en regio's en grote steden en Vlaanderen. Maar snoei zo drastisch als ge kunt, als ik u mag aanraden: snoei zelf! Snoei zelf aan de wildgroei van tussenniveaus. In dat opzicht zou ik zeggen, maar dat gaat ge weg stemmen, dat weet ik: maak van deze kans gebruik om van uw regioscreening een voorbereiding te maken met het oog op te komen tot regiobesturen die de provincies kunnen vervangen. En zorg dat ge aan die overgang een positief steentje bijdraagt. Dank u.

De heer voorzitter

Dank u, meneer Joris. Meneer Fiers.

De heer Fiers

Dank u, voorzitter. Op het ogenblik dat wij afgesproken hebben vandaag veel aandacht aan dit debat te wijden, kon ik het niet laten toch wat bedenkingen te formuleren in verband met de wijze waarop dit nu vandaag aan de orde komt. Het is een beetje betreuenswaardig dat dit nu pas komt. We kunnen natuurlijk argumenteren, dat zijn argumenten die naar voren zullen gebracht worden, van: ja, dat Groenboek, dat kennen we nog maar heel recent. En dat argument klopt. Maar het is natuurlijk niet zo dat we niet wisten wat er aan kwam. Bij herhaling is in deze raad al gevraagd: laat ons er dan een inventief debat aan wijden. Het is natuurlijk een beetje een gemiste kans dat we dat niet gedaan hebben en dat we het vandaag, op een rapje eigenlijk, iets bij elkaar harken dat, noodgedwongen om snel tot een consensus te kunnen komen, ook heel beperkt is in zijn draagwijdte. Dat is jammer.

Wat ik daaraan wil koppelen, een andere vaststelling, is dat op het ogenblik dat andere problemen in het verleden gesignaleerd zijn die te maken hadden met bestuurlijke werking van wat er allemaal in de provincie gebeurt, niet alleen van onze instelling maar ook van alles daartussen in, de intergemeentelijke organisaties, de intercommunales, wat we daar ook allemaal hebben, dat wij bij herhaling hebben aangeklaagd dat er daar een democratisch deficit is. Ik denk dat intussen iedereen het erover eens is. Maar als het in deze raad ter sprake kwam en als we eraan wilden werken, dan kregen we het verwijt: wat jullie hier nu komen vertellen, geef dat door aan jullie vertegenwoordigers in het parlement. Dat is natuurlijk exact hetzelfde als wat we nu ook zouden kunnen zeggen: we moeten ons er niet mee bezighouden, laat men er in het parlement, het Vlaams parlement dan, er maar hun plan mee trekken. Ik ben blij dat we het over een andere boeg gooien en het hier wel degelijk ter sprake brengen.

Het derde element over de werkwijze is dat wat nu voorligt. Ik moet wel heel veel moeite doen om daar tegen te zijn. We zullen die moeite niet doen overigens, maar eigenlijk was het wenselijk geweest als we dit debat en deze discussie hadden kunnen doen aan de hand van een soort miniagenda die inhoudelijk wat meer kapstokken bood. Nu dreigen een aantal punten die wellicht ook van belang zijn en die wij wellicht ook graag zouden doorgeven aan een hogere overheid eigenlijk niet op de agenda te geraken. Misschien komen ze nog. Ik neem aan dat straks na deze algemene tussenkomsten van de fractieleiders

DEBATTEN

er een debat komt waar zoveel mogelijk raadsleden ook aan deelnemen. Dat hoop ik in ieder geval. Bottom line: als wij nu kijken naar het debat over interne staatshervorming dan krijgen we nu eventjes snel voor de voeten geworpen dat ons standpunt geventileerd is, we zijn voor de afschaffing van de provincies. Dat is wat kort door de bocht. Ik weet dat daar wat over verschenen is, maar dat is hoogst ongenueanceerd over wat het standpunt van Groen zou zijn. Bovendien is er ook nogal wat, zoals in elke partij, discussie over de afleiding van waar we uiteindelijk landen. Het is niet zo dat wij op korte termijn als enige agendapunt zouden hebben: schaf de provincies af. Neen. Wat moet ons leidmotief zijn? Dat is dat wij een tussenniveau nodig hebben tussen het gemeentelijk niveau en het Vlaams niveau. Ik denk dat iedereen het daar ook over eens is. En dat dit niveau de nodige democratische legitimering moet hebben. Dit moet dan slagkrachtig genoeg zijn om weerweg te kunnen bieden aan bestuurlijke verrommeling, een term die intussen ingeburgerd is geraakt. In dat verband denk ik dat het wijs zou zijn om niet te overhaast te werk te gaan en dat we op korte termijn een dergelijk intermediair niveau hebben, dat zijn de provincies. We moeten misschien wat bijvijlen aan de kantjes en de wijze waarop we functioneren. Ik denk dat ook daar een vrij brede consensus over bestaat. Wat dat dan precies moet zijn, daar bestaat veel minder consensus over. Maar dat als we gaan denken over een andere werkwijze op korte termijn de provincies toch incontournable zijn. En dat pas op langere termijn, ik denk op zijn vroegst aan 2018, maar dat lijkt mij al zeer optimistisch, dat we zouden kunnen denken aan iets anders. Ik deel daar de mening van collega Liebaut dat we bij een institutionele hervorming zeer goed moeten nadenken wat we doen. In het verleden hebben we er veel tijd aan gewijd, maar soms toch nog te weinig tijd. Ook daar zijn we soms op constructies uitgekomen die ons nu alleen maar extra moeilijkheden bezorgen. Dus bezint eer ge begint.

Een vrees die ik in mijn algemene tussenkomst als besluit wil uitdrukken is dat wat wij nu aan het doen zijn niet mag leiden tot immobilisme. Ik verklaar mij nader. Op dit moment, met de dreiging van een interne staatshervorming boven ons hoofd, zou het wel eens kunnen dat de neiging zou ontstaan om middelen die zouden kunnen dienen voor zaken die misschien in de toekomst niet meer binnen onze bevoegdheid liggen, te heralloceren naar die bevoegdheden die we wel zullen kunnen verder doen. Dat zou bijzonder jammer zijn voor domeinen zoals welzijn, cultuur, ik vergeet ongetwijfeld nog een hele bak. Dat we daarvan zouden wegevolueren omdat we op zeker spelen. Dat is denk ik een boodschap die we moeten lanceren, ook van hieruit, houdt daar rekening mee, schep duidelijkheid en doe dat vooral in die mate dat de Vlaamse overheid als conclusie zou moeten trekken: we zijn er niet klaar voor. Dus in die zin gaan we inhoudelijk een heel eind mee met de resolutie zoals die voorligt. Dank u.

De heer voorzitter

Dank u wel. Wie vraagt nog het woord? Mevrouw Willems en dan collega Franck. Mevrouw Willems heeft het woord.

Mevrouw Willems

Ik zou toch ook kunnen zeggen dat ik vind dat wat aangekondigd is als een open debat over de interne staatshervorming eigenlijk voor de provincie toch lijkt te draaien om de afschaffing van de provincie. Voor wie het Groenboek erbij heeft, vind ik eigenlijk wel een heel opmerkelijke en frappante illustratie op pagina's 43 en 44, waar de beleidsniveaus voorgesteld worden. Drie lagen. En waar dan op de volgende pagina zo netjes een daarvan uitgeknipt is. Ik denk dat dit eigenlijk voor zich spreekt. Ik vind het een beetje jammer dat de hele discussie daar rond... Voor mij althans is een belangrijk uitgangspunt in het provinciedecreet van 2005, duidelijk de taakstelling van het bestuursniveau. Daarin wordt geformuleerd: 'bovenlokale taakbeartiging, dus aangelegenheden van lokaal bovengemeentelijk belang en streekgericht', en dan ook: 'ondersteunende taken op verzoek van andere overheden'. Ikzelf en ook vanuit een landelijke plattelandsgemeente ervaar toch echt wel dat het provinciebestuur in heel uiteenlopende beleidsterreinen een fundamentele meerwaarde brengt. Ik geef drie algemene niveaus daarbij aan, namelijk 1. de gebiedsgerichte werking en de regiowerking, 2. de bovenlokale coördinerende rol en plattelandsbeleid en 3. ook het versterken en ondersteunen van het Vlaamse beleid op bovenlokaal niveau. Ik heb zelf daar rond de uitwerking van het sociaal beleidsplan dat toch wel heel sterk ervaren. Maar toch merk je in het Groenboek het pleidooi voor de twee bestuursniveaus. De provincie die eigenlijk alleen nog grondgebonden taken heeft, waarbij men soms nog verder zou gaan naar afschaffing. Anderzijds lees je dan onderhuids de oprichting van 24 regiobesturen. Dat begrijp ik ook niet. Dat is aan de ene kant gaan naar afschaffing van een niveau en aan de andere kant creëert men bijna hetzelfde niveau maar in een ander kleedje opnieuw. Dan denk ik toch dat het beter is die interne staatshervorming

eerder te richten op de eigenheid van die provincie als streekbestuur. Om dat te onderzoeken, bij te sturen waar mogelijk en dat te bevestigen, eerder dan weer nieuwe regiobesturen te creëren. Dit wilde ik nog inbrengen.

De heer voorzitter

Dank u wel. Meneer Franck.

De heer Franck

Voorzitter, collega's, als we het pleidooi van meneer Liebaut eventjes samenvatten dan kunnen we dat met een zin zeggen: 'we zijn goed bezig, laat ons gerust'. Dat is een beetje de slogan van de Planckaert ook. De argumenten die hij daarvoor aanhaalt, het is een historisch gegeven, de Franse bezetting indertijd heeft dat ingericht, het Napoleonistische bewind heeft het verfijnd en de Belgische staat heeft het achteraf overgenomen. Te veel verandering is ook niet goed. Als voorbeeld worden daar herhaaldelijk het hernieuwen van de spelling, de vele onderwijs hervormingen bij gesleurd, die hier niets ter zake doen. Maar dat is gewoon een kapstok. De fouten van de Vlaamse overheid, focussen op de fouten van een ander beleidniveau, dat is inderdaad een beetje te sensationeel. Dat is niet omdat het beleidsniveau fouten maakt, maar om te zeggen: wij zijn goed bezig. Vertrouwen in de politiek wordt erbij gesleurd. Vertrouwen in de provincieraadsleden. Dat is nogal moeilijk te vragen aan de burger. In elke gemeente of stad zijn er wel een of twee provincieraadsleden. Maar vraag eens op straat: kunt u hen benoemen? Ik denk dat ge van een koude reis terugkomt. Dan is er nog de karikatuur van de 30 stadsgewesten en de 24 regio's. Dat de regio's wellicht beter te vergelijken zijn met de Duitse Kreise dan met de Länder. Dat is de juiste vergelijking en niet de Kreise vergelijken met de provincies. Daar zouden we eigenlijk een beetje dieper over mogen nadenken. Over die karikatuur. Hoe dat ge ook denkt over dat Groenboek dat er ligt. Hoe ge ook denkt over de snelheid waarmee men dat Witboek wil doordrukken. Een feit is – en wie dat niet wil of kan inzien heeft oogkleppen op – de provincies gaan op zijn minst naar een afslanking en waarschijnlijk naar een opheffing. Het zou eigenlijk beter zijn om hier een proactief debat aan te gaan: wat kunnen we met onze bevoegdheden doen? Welke beleidsniveaus gaan we schrappen om ze over te dragen? Met wie gaan we praten? Gaan we de regio's met bepaalde beleidsinitiatieven opzadelen of gaan we ermee naar de Vlaamse regering stappen? Dat debat moet hier gevoerd worden. Al de andere debatten zijn achterhoedegevechten.

De heer voorzitter

Dank u wel. Meneer Franck.

De heer Van Gucht

Dank u. De heer Liebaut heeft hier al verwezen naar het kerntakendebat. Ik vind het een beetje jammer, het is van voor mijn tijd, dat er zo weinig van dat kerntakendebat dat vijf jaar geleden gefinaliseerd is, zo weinig opgenomen is in ons pleidooi, in ons eigen pleidooi. Ik denk dat dit een goed document was waar enorm veel energie in gestoken is geweest. En wij zwieren dat aan een kant volledig weg en gaan terug naar een nieuw document. Ik vind dat een beetje jammer. Ik heb dat niet meegemaakt, maar ik heb het gevoel dat we daar een kans missen. Een tweede kans die wij missen, een van de missers die meneer Bourgeois gebruikt, bijna onmiddellijk, is dat hij zegt dat de provincies zich nog enkel bezig mogen houden met grondgebonden materies. Ik denk dat we dat in vraag moeten stellen. Dat wij moeten zeggen: gaan wij daarmee akkoord? Of gaan we er niet mee akkoord? Als wij zeggen dat wij ermee akkoord gaan dan moeten wij cultuur, sport en welzijn laten vallen. Dus ik vind dat het een van de taken is die we in eerste instantie moeten aanvallen. Als hij dat stelt, dan vind ik dat wij moeten zeggen: daar zijn we niet mee akkoord. Een derde punt en een derde verrommeling zou hier ontstaan zijn in de deputatie van Oost-Vlaanderen. Ik denk dat dit eerst zou moeten bekeken worden. Ik heb dat al op het congres gezegd. Men zegt: wij zijn ermee bezig. Men is bezig met al die niveaus te bekijken. Misschien moeten wij vanuit de provincie zelf die zaken ook bekijken en dan zeggen: dat is geen taak voor ons. Collega Liebaut verwees terecht naar die meer dan driehonderd projecten die wij steunen op het vlak van cultuur. Ik denk dat wij moeten durven zeggen: is dat de taak van de provincie om kleine zaken, meestal

DEBATTEN

dikwijls nog aangehaald door de raadsleden of de deputatie die zeggen – ik maak een karikatuur – ‘zoudt ge deze postzegelclub niet willen steunen?’ Ik denk wij moeten naar onszelf durven kijken en durven zeggen: dat is een taak die wij niet moeten doen. Niet omdat we het niet willen doen, maar omdat het geen niveau is. Ik ben blij dat collega Liebaut terug naar de Waalse Krook verwijst. Ik heb in een tussenkomst eigenlijk gezegd dat hij gezegd heeft: wij zijn voor een bibliotheek in Gent. Wij zijn er honderd procent voor, maar het is niet de taak van de provincie om de Waalse Krook te steunen. Dat heb ik letterlijk gezegd en ik ben blij dat dit hier vandaag bevestigd wordt door de fractieleider van de grootste fractie. Dus mijn vraag is eigenlijk, laat we maar zeggen, we moeten eigenlijk minder defensief zijn. We moeten ook eerlijk zijn: minister Bourgeois is de provincies niet genegen, we moeten daar eerlijk zijn, zacht uitgedrukt. We moeten dat in ons achterhoofd houden en ik denk dat wij moeten offensief zijn. Wij moeten zeggen als provincie: dat zijn de taken die wij moeten doen, die wij kunnen doen en die wij gaan doen. En dat er een aantal taken wegvalt, á la bonheur, ik ben er niet mee akkoord. Maar ik denk dat dit de boodschap moet zijn naar de hogere overheid. Mijn oproep is ook, want ik ben een beetje ambetant, door het feit dat wij als provincie Oost-Vlaanderen een niet vergaande motie gaan goedkeuren. Waar blijven die andere provincies? Is het niet een taak van een aantal mensen binnen deze raad om hun eigen mensen in de meerderheid aan te sporen in andere provincieraaden om met een gezamenlijke, dragende, zeer goed onderbouwde resolutie te komen die dan ook waarschijnlijk zal gedragen zijn door een groot gedeelte van de provincieraadsleden? En eerlijk gezegd, niet nu door een aantal mensen in de provincieraad van Oost-Vlaanderen. Dus ik denk dat het een taak is ook van onze mensen om een resolutie over alle provincies heen te laten goedkeuren. Dank u.

De heer voorzitter

Dank u wel. Meneer De Meerleer heeft het woord gevraagd en hij krijgt het.

De heer De Meerleer

Dank u wel, meneer de voorzitter. In afwezigheid van onze fractieleider zal ik even toch ook vanuit de sp.a-fractie ons standpunt verwoorden. Ik hoor praktisch iedereen zeggen: wat gaan we in feite nog aangeboden krijgen als het gaat over cultuur, welzijn, sport? Een beetje de ‘zachte sector’. Vandaag passeren zoveel organisaties de kassa die daar een stuk van leven maar ook bestaanszekerheid verzekeren. We zijn het daar ook over eens dat nieuw niet altijd beter is en dat wij op een bepaald ogenblik die mensen wel eens zouden kunnen vergeten of in de kou laten staan. Maar wat mij vooral intrigeert in gans deze discussie, dat is dat wij in de ‘harde sector’, dan spreek ik over de gebieden ruimtelijke ordening en milieu, bepaalde provinciale standpunten hebben, bepaalde provinciale knowhow in huis hebben, waar wij totaalvisies hebben over ons eigen grondgebied en misschien van de provincie dan en misschien van het veld daarbuiten ook, en dat wij dat nu gaan versnipperen in regio’s, in stadsgewesten. En dat de totale visie die hier ontwikkeld is op die vlakken wel eens verloren zou kunnen gaan. Wij zijn dus akkoord met de resolutie, zoals zij voorligt, maar ik denk dat het laatste element toch ook moet meegenomen worden en dat het belang van de provincie daarin niet onbelangrijk is en zeker en vast in de discussie moet kunnen gehanteerd worden naar de Vlaamse regering toe. Ik dank u.

De heer voorzitter

Dank u wel. Meneer Vercamer. Ach, meneer Maes.

De heer Maes

Dank u, voorzitter. Ik wilde eigenlijk een beetje mijn bezorgdheid uitbrengen over de regioscreening en ook een beetje mijn bezorgdheid vanuit mijn eigen regio, vanuit mijn eigen gemeente Beveren, die een van de verste gemeenten is van Gent. Voorzitter, ik kom altijd met een heel bescheiden Toyota Prius, de meest milieuvriendelijke wagen. Ik zeg dat in aansluiting op de opmerking over het wagenpark en ik behoor ook tot de VLD-fractie. Maar met die afleiding van de regio’s en stadsgewesten hebben wij toch wel wat schrik dat er ook in Antwerpen opnieuw aan gedacht wordt en dat men daar vanuit een stadsgewest eerder aan fusies denkt voor onze gemeenten, misschien andere gemeenten zoals Zwijndrecht, misschien tot Sint-Niklaas, ik sluit dat niet uit. Het is mijn idee, ik heb een beetje schrik van

het Antwerpse denken, waarbij we toch wel moeten wakker blijven. Ge weet dat in het verleden, dat is negentig jaar geleden, in 1920, Zwijndrecht is overgegaan naar de provincie Antwerpen. Ik weet nog altijd van echte Zwijndrechtenaren dat zij zich nog altijd Waaslander voelen en dat zij nog altijd een beetje spijt hebben. Zij zijn wel bij het bisdom gebleven, maar dat er een grote referentie is van daaruit is een andere kwestie. Een anekdote, het was toch wel treffend. Tot een jaar of tien geleden kon ik ook in Beveren ATV ontvangen. Dat is de Antwerpse regionale zender. Nu men daar digitaal kijkt is het misschien toch mogelijk, maar zolang dat een energieverslindende zaak is, wil ik daar afblijven. Maar het was typisch toen dat elke kleine anekdote binnen die vier gemeenten binnen het Waasland daar uit de doeken werd gedaan. In de Antwerpse geesten was dat Antwerpen, ook al is dat Waasland, ook al is dat Beveren, ook al is dat Oost-Vlaanderen, ook al is dat onze tweede haven hier, een belangrijke groeipool nog altijd. We moeten daarvoor opletten. We moeten daar attent voor zijn en ik heb een beetje schrik met heel de regioscreening, met heel dat debat, dat gewestendebat. Bij ons heeft men daar ook om een centenkwestie schrik van. Men gaat in Antwerpen niet altijd even zuinig om met de centen en wij zouden niet graag hebben dat wij daar telkenmale onze bijdrage aan moeten doen. Dus ik zou daar als het debat en onderzoek verder gaan, echt aandacht voor willen vragen. Aan de Gentse vrienden en de Oost-Vlaamse vrienden vragen: let daarop, kijk daarop en steun ons daarin. Dank u.

De heer voorzitter

Dank u wel. Meneer De Coninck.

De heer De Coninck

Geachte voorzitter, geachte gedeputeerden, geachte collega's, als een burgemeester van een middelgrote gemeente wens ik mijn bezorgdheid te uiten met betrekking tot de hervormingen voorgesteld in het Groenboek van minister Bourgeois. Rondvraag bij collega's uit de regio en rondvraag bij collega's uit andere plattelandsgemeenten maakt duidelijk dat er absoluut geen draagvlak is voor het creëren van grote gemeenten door fusies van gemeenten. Bestuurlijke kwaliteit wordt mijns inziens niet uitgedrukt in bevolkingsdichtheid of inwonersaantallen of in oppervlakte, maar wel kan men de bestuurlijke kwaliteit verhogen door vorming en bijscholing en door ondersteuning. Zeker vanuit het hoger echelon met respect voor ieders eigenheid. De oefening die men in Zeeuws-Vlaanderen heeft verricht door de oprichting van drie uitgestrekte en grote gemeenten heeft ertoe geleid dat de afstand tot de lokale mandataris en de burger aanzienlijk werd vergroot. Sas van Gent, voorheen een bloeiende gemeente van meer dan zesduizend inwoners, werd na de fusie met Terneuzen gekenmerkt door een vlucht van jonge gezinnen, vermindering van het handelsapparaat, sluiting van schooltjes en winkels en leegstand en verwaarlozing van het openbaar domein. Zelfs een injectie van meer dan 20 miljoen euro door de sociale huisvestingsmaatschappij heeft de leegstand in de sociale woningen niet kunnen verijdelen. Het streven naar meer efficiëntie mag niet leiden tot een vervreemding van de burger met zijn bestuur. Het streven naar efficiëntie mag niet de leegloop van de kleine plattelandsgemeenten en de verschraling van het platteland tot gevolg hebben. En in het Meetjesland bestaat er een sterke traditie van regionale werking. Er bestaan zelfs meer dan dertig regionale samenwerkingsverbanden op het gebied van cultuur, jeugd, erfgoed, afvalverwerking, sport, bedrijventerreinen, economie, welzijn, waterbeheersing en natuur. Deze regionale organisaties hebben elk hun dagelijks bestuur, algemene vergadering en raad van bestuur. Dit geeft aanleiding tot grote druk op de lokale politici om op de hoogte te blijven van het reilen en zeilen. Maar ook geeft het aanleiding tot het nut om vergaderingen bij te wonen. De democratische besluitvorming komt hierdoor ernstig in het gedrang. Een toetsing naar vereenvoudiging van het bestuurlijk landschap in Vlaanderen moet op de eerste plaats deze regionale administratieve verrommeling tegen gaan en ik pleit dan ook als burgemeester en als provincieraadslid voor behoud, zelfs voor versterking van de provincie als bovenlokaal bestuur. Zelfs de hervorming van de brandweer en de zonevorming die hiermee gepaard gaat kunnen mijns inziens beter zelfs gebeuren op provinciaal niveau. Mijn conclusie is dat de afstand tussen de Dorpsstraat en de Gouvernementsstraat heel wat kleiner is dan die tussen de Dorpsstraat en de Wetstraat. Dank u.

De heer voorzitter

Dank u wel, dokter De Coninck. Mevrouw Muyshondt.

DEBATTEN

Mevrouw Muyshondt

Ik krijg geen lichtje, maar waarschijnlijk gaat de microfoon wel aan. Ja, hij gaat. Oké. Dat debat over het Groenboek is nog maar pas gestart en het zou eigenlijk al moeten leiden naar een Witboek, waarin dat concreet beschreven wordt, waar het binnenlands bestuur met de provincies, de gemeenten en alles wat er bestaat op een intermediair niveau ook naartoe wil. Op basis tot die aanzet van het debat kan ik al wel meegeven dat op de vraag of

De heer voorzitter

We luisteren, alsjeblieft, we luisteren. Het is altijd goed gegaan. We gaan voort met luisteren. Mevrouw ...

Mevrouw Muyshondt

Dank u wel. Dat op de vraag of dat provinciaal niveau noodzakelijk is, het Vlaams Belang eigenlijk klaar en duidelijk 'neen' zegt. De huidige taken van de provincie kunnen door een ander bestuursniveau of -niveaus worden uitgeoefend. En als daarvoor schaalvergroting naar gemeenten toe, zoals bijvoorbeeld in Nederland of in Denemarken het geval is, nodig is, dan moeten we daarin ook consequent zijn. Maar op dat vlak maakt minister Bourgeois geen keuze in zijn Groenboek. Wij pleiten in ieder geval voor subsidiariteit en sterke slagkrachtige gemeentelijke besturen. Het Groenboek bekrimpt de bevoegdheden van de provincie wel en dat is een goede zaak, maar het bestuursniveau zelf wordt niet in vraag gesteld. De ideeën van regioscreening en oprichting van stads- of regionaden dreigen eigenlijk de bestuurlijke verrommeling wel nog te vergroten. Daarom ondersteunt het Vlaams Belang de minister alvast in zijn voornemen om de provincies af te slanken tot een gesloten taakstelling. Ook al gaat hij daarin volgens ons niet ver genoeg. Wij zijn wel gewonnen voor de afschaffing van de provincies en de oprichting van verkozen regionaden. Maar men moet toch wel ook durven in vraag stellen: wat doet de provincie nu zeer goed? Wat doet ze beter dan andere niveaus? En welke conclusie kunnen we hieruit dan trekken? Gaan we dat dan behouden? Op welk niveau willen we dat behouden? Wat goed is en wat we zelf doen en goed resultaat heeft moeten we proberen toch te behouden. Is daarvoor een beter of een ander niveau nodig? Of welk niveau is nodig? Dat moeten we durven in vraag stellen. En we moeten dat ook goed in overweging kunnen nemen: wat is goed, wat is minder goed, wat kan doorgegeven worden en naar welk niveau? Maar dat houdt niet in, vinden wij, dat de provincie in haar huidig bestel zou moeten zeggen: goed wij krijgen geen taken meer, wij gaan ook geen investeringen meer doen. Want nogmaals, wat goed loopt – dat is straks ook aangehaald, bijvoorbeeld naar welzijn toe heeft de provincie duidelijke projecten die duidelijk en goed ondersteund worden – moeten we niet zomaar wegslijten. Waar we wel kunnen aan werken en waar we voor moeten opletten dat is dat we geld gaan investeren in iets dat geen zekerheid meer heeft. Dan denk ik bijvoorbeeld: is het nog noodzakelijk om geld te pompen in administratieve gebouwen die misschien geen dienst meer gaan doen voor dat bestuurlijk provinciaal niveau, laat ons zeggen, het Urbis-complex? We moeten wel verantwoordelijkheid blijven nemen voor lopende projecten. En bijvoorbeeld ons provinciale scholen, het investeren in de gebouwen, in machinerieën, dat blijft een meerwaarde, dat kunnen we niet afbouwen en dan doorgeven als een bijna vergiftigd geschenk naar een ander niveau. Het is toch een taak die de provincie zou moeten blijven aanhouden. Het is een investering die ten goede komt aan heel onze Vlaamse gemeenschap. Het is ook niet het geld dat de provincie nu besteedt aan een aantal projecten, scholen of andere zaken. Het is niet zo zeer provinciaal geld. Geld dat de provincie heeft, behoort niet aan de provincie. Dat behoort eigenlijk heel die Vlaamse gemeenschap toe en mag wel blijven geïnvesteerd worden in al wat ten goede komt aan onze bevolking. Dus we moeten wel een beetje durven afstappen van: dat is ons geld, ze gaan ons dat toch niet afpakken? Nee, het is geld van eender wie dat ten goede komt aan een bredere schaalvergroting. Ik denk dat we dat toch ook wel moeten durven in overweging nemen. Tot zover mijn tussenkomst hierover.

De heer voorzitter

Dank u wel. Meneer Beke.

De heer Beke

Voorzitter, ik kan mij uiteraard aansluiten bij de zeer zinvolle dingen die er gezegd zijn, onder andere door mijn collega's, collega Liebaut, maar ook andere collega's uit deze provincieraad. Ik denk dat daarmee het bewijs geleverd wordt hoe belangrijk het is dat wij zelf ook de discussie daarover voeren. Uiteraard, we hebben het hier al vaak in beeldspraak gezegd, discussie over de provincie is het monster van Loch Ness. Als het bovenkomt is het nieuws en is het onder dan spreekt er niemand over. Vandaag is de kop weer boven van dat monster, dus wordt er weer over gepraat. Over de stellingen die men ingenomen heeft, heb ik hier rapporten die jaren teruggaan tot 1974 van studiegroepen enzovoort en daar vindt men altijd een aantal trends in met houdingen tegenover de provincies gaande van afschaffing tot subgewesten tot versterking enzovoort. Vroeger, en die discussie sluipt er toch een beetje in maar moet toch anders bekeken worden, is als voorbeeld gesteld: we zien de gewestvorming in België die intussen al heel ver gevorderd is en dan worden de provincies overbodig. Intussen is dat gebeurd en de provincies zijn er nog altijd en die zijn in 1984 als democratisch orgaan zelfs versterkt geworden. Dus u ziet maar, die discussie duurt voort. Maar belangrijk is toch wel, voorzitter, dat we eventjes naar de uitgangspunten gaan van het Groenboek. En ons gewoon de vragen stellen en de vragen stellen naar een breder publiek en de politieke wereld. Eén: de doelstelling is vereenvoudiging van ons binnenlands bestuur. Leidt dit tot een vereenvoudiging? Ik heb de indruk van niet. Twee: leidt dit tot meer transparantie? Als ik het Groenboek doorlees, kom ik tot het besluit dat het nog minder transparant zal worden voor de burger, laat staan voor de politici in dit systeem dat voorgesteld wordt. Een ander belangrijk punt is: beter en goedkoper bestuur met een betere dienstverlening naar de burger. Ik houd mijn hart vast als uitgevoerd wordt wat in dat Groenboek staat, ook al pleit men voor verschuiving van middelen. Middelen zullen dan wel naar de regio's gaan, ik zeg u en ik voorspel u dat dit leidt naar belastingverhogingen. De lasten voor de gemeenten zullen hoger worden. laat ons daar eens over nadenken. De lokale versterking: uiteraard, dat zeggen wij zelf al jaren. Het lokale bestuur is het basisdemocratische bestuur, dat moet versterkt worden. Maar hoe moeten we dat versterken? Door het middelen te geven, door klare en duidelijke bevoegdheden te geven? Maar er wordt gezegd: nee, we gaan het versterken door mogelijke fusies van gemeenten, want de draagkracht is te weinig. Ligt de Vlaming daarvan wakker, van nieuwe fusies? Het is een vraag. Maar we kunnen het versterken door bovenlokale constructies te maken, het regio-idee, dat zal het lokale bestuur versterken. Maar dan komen we weer in een andere contradictie, want met de regio komt het bovenlokale aspect, dan hebben we het over de intermediaire discussie. Voorzitter, als ik dan lees dat er eigenlijk ook een soort bestuur moet komen, het is genoemd, een soort bestuur, maar wat voor een resultaat? Collega De Coninck heeft ook al gezegd dat er een last komt op het arme raadslid dat het toch nog altijd pro deo en in zijn vrije tijd moet doen. is dat een versterking van de democratie? Maar goed, op dat regiobestuur krijgen we dan een getrapte raad, komende vanuit die gemeenteraden. Met een uitvoerend orgaan. Ja, dan belasten wij deze mensen met een dubbel petje, hè. Het lokale en het bovenlokale. En het zijn dezelfde die dan de keuzes moeten maken. Wij zien hier al, en we moeten objectief zijn in dit forum, doordat er mensen zijn met een lokaal mandaat en een bovenlokaal mandaat, hoe moeilijk soms de afweging is van het zuiver bovenlokale tegenover het lokale. Maar wij kunnen dit nog doen omdat onze eerste zending bovenlokaal is en wij kunnen de belangen afwegen. Als je dit alleen doet met mensen, met alle respect, die vanuit het lokale vlak komen, dan komen die constant voor een knelpunt en daar zal dan heel snel de wet van de sterkste heersen. Wie het sterkst is, zal daar wel aan het langste eind trekken. Ik denk dat we in functie van de verbetering van de democratie daar toch over moeten nadenken. En wat pleit nu juist voor de provincies? Niet als provinciale instelling, ik ben in deze geen provincialist, ik ben een intermedialist. Je moet daar objectief in zijn. Wat pleit in ons voordeel namelijk? Dat de provincies bewezen hebben in de vele vorige jaren dat zij juist in staat zijn als schakel tussen het centrale bestuur, dat is toch Vlaanderen en laat ons er de ogen voor openen dat dit het centrale bestuur is, en het lokale bestuur de gemeente te functioneren. In mijn beeldspraak maak ik altijd de vergelijking met een ruggenwervel. Een ruggenwervel kan maar gaan, bewegen, functioneren als de tussenwervels goed en dynamisch functioneren. Die gaan op en neer en vangen de schokken op. Dit is de taak van het intermediaire bestuur. De schakelfunctie naar boven en beneden. Wij hebben in het verleden bewezen met onze regionale en economische ontwikkeling, met de ruimtelijke ordening, met de streekontwikkeling, met toerisme en recreatie, met leefmilieu, er zijn zo vele terreinen waarop wij kunnen voorleggen welke expertise wij daar hebben om op dat niveau onze taak in te vullen. Ik denk dat we dat sterk naar buiten moeten brengen, dat we dat moeten beklemtonen en dat we vragen moeten stellen over die uitgangspunten en zeggen: wat is dan een beter alternatief? Ik heb het nog niet gevonden en vind dat de provincies als politiek, democratisch, intermediair bestuur dat zich soepel kan aanpassen – en ik hoorde het zeggen, en ik wil het ook als suggestie doen – ook zichzelf moeten bevragen en zeggen: zijn we niet zelf intern met te veel verrommeling bezig? We menen dat goed, maar we moeten dat permanent

DEBATTEN

durven bevragen zodanig dat we ook de werking van de raad en de commissies kunnen versterken. Dat is belangrijker dan een politiek democratisch orgaan. Voorzitter, ik zou daar nog heel veel dingen over kunnen zeggen, maar ik wil eindigen met twee spreuken die ik hier al zo dikwijls hebt gezegd en die député Vercamer ook zeer goed kent. De eerste is: geloof toch een keer in uzelf. (Plus est en vous) Er zitten hier mogelijkheden in die een bijdrage kunnen leveren en meerwaarde kunnen betekenen voor het Vlaamse intern bestuur. Dat is één. En twee: collega's 'luctor et emergo', 'worstel en kom boven', vecht ervoor, geloof erin op een open manier. Ik denk dat dit een eerste aanzet is geweest in deze discussie. In die zin is onze resolutie een stap in die richting en ik zou willen vragen aan de deputatie dat ze daar achter staat en dat ze dat kan goedkeuren. Dank u wel.

De heer voorzitter

Dank u, meneer Beke. Ik hoor dat u graag Frans spreekt en ook Latijn. Ik zag de beide artsen in de zaal ook kijken toen zij hoorden dat de ruggengraat ook iets politieks is. Zij hebben daar goed naar geluisterd en de anderen ook. Ik heb iets geleerd. Meneer Vercamer, ik denk dat gij het woord gevraagd hebt, maar eerst meneer Liebaut en dan meneer Joris.

De heer Liebaut

Twee rechtzettingen. Ik heb mij niet gekeerd tegen de Waalse Krook op zich. Collega Franck suggereert dat. Maar ik heb mij wel gekeerd tegen het engagement zonder zekerheid omtrent de toewijzing van de leningslast. Ik wil dat misverstand uit de wereld helpen. Als ik niet duidelijk geweest ben, dan mijn excuus. Ik heb dat ook gestemd hier, dat voorlopig akkoord. Twee: onze collega De Gucht. Ik ga niet beginnen hoor over de Planckaerts, hoewel dat een leuke familie is. Ik heb daar geen moeite mee. Het was een goede coureur ook. Voorzitter, hij zou zijn geschiedenis van de Vlaamse beweging eens moeten lezen. Daar zou hij zich moeten mee bezig houden. Het is toch wonderlijk dat hij als nationalist niet eens weet dat de provincies niet door de Fransen gerealiseerd zijn. Maar dat de Provinciale Staten wortelen in het graafschap Vlaanderen, in het hertogdom Brabant en noem maar op. In de zeventien provinciën, en dat het parlement en de Staten Generaal ontstaan zijn uit die provinciën. Provincies zijn eeuwen oud. En voorzitter, ze zijn overgenomen door de Habsburgers, ze zijn overgenomen door de Oostenrijkers, ze zijn overgenomen door de Fransen en ze zijn uiteindelijk overgenomen in 1830 door België en door Vlaanderen zelf. Met andere woorden: die historie, zoals hij dat voorstelt dat het een Franse uitvinding zou zijn, klopt in genen dele. Hij moet een keer een goed boek lezen over de geschiedenis van Vlaanderen. Hij moet een keer een goed boek lezen over de Vlaamse beweging.

De heer voorzitter

Een correctie, meneer Liebaut: het is Van Gucht en niet meneer De Gucht. Meneer Joris en dan gaan we afsluiten. Dan moet de deputatie ook een keer aan het woord kunnen komen. Meneer Joris.

De heer Joris

Beide sprekers over de historische wortels van onze provincie hebben voor een deel gelijk. Maar in dat opzicht ligt de provincie Oost-Vlaanderen wel zeer slecht. Het graafschap Vlaanderen en Brabant en Limburg, ja, maar zoiets als Oost-Vlaanderen? Beide personen hebben hier waarschijnlijk recht gesproken en hebben vanuit hun optiek gelijk. Dat is de essentie hier niet. Ik zou graag op twee dingen wijzen. Wat wij ervan vinden, dat heeft zoveel belang niet. Wij zijn, jammer genoeg, niet de grootste partij van Vlaanderen. Open uw ogen eens voor het nuchtere. Misschien is het voor u spijtig dat de grootste partij van Vlaanderen, niet de mijne helaas, dat die van plan is de provincies af te schaffen. Dat Groenboek is niet een afslanking, is niet een inperking, het is een eerste stap naar een afschaffing. Als ge tussen de regels kunt lezen en als ge dat schemaatje bekijkt, dan gaat het daar duidelijk naartoe. Het is niet aan mij u goede raad te geven. Maar ik vind dat ge uw eigen zaak, de verdediging van de provincie die u veel dierbaarder is dan mij – want ik geloof wel in die regio's, die hebben ook oude historische wortels – maar ik geloof dat ge uw zaak niet goed verdedigt. 'Luctor et emergo' is een zeer goede spreuk, worstel en blijf boven, maar als ge dat wilt doen in een storm, dan moet ge dingen overboord durven gooien. Dan moet ge durven zeggen: kijk, die en die en die zaken – ik heb het hier al eens gezegd – dat

kan best naar Vlaanderen en dat kan best naar de gemeenten. Maar hier zijn een paar dingen waar we heel goed in zijn. We moeten niet alles verdedigen, zoals een bepaalde kleine korporaal in de Tweede Wereldoorlog zei: wij trekken ons nooit terug, wij verdedigen alles. En hij is alles kwijt geraakt. Dat is een slechte strategie. Als ge de provincies wilt redden – ge gaat toch niet luisteren, dus ik kan vrijuit spreken – beperk u dan tot een kleiner aantal bevoegdheden en een kleiner aantal gebieden waar ge wel goed in zijt. Ge kunt zeggen: kijk, dit hier, dat houden wij over en dat doen wij beter. Maar ge probeert nu alles te houden en ik vrees vanuit uw opzicht dat ge alles gaat verliezen. Ik ga besluiten, om mijn punt te maken, met een anekdote van iemand van mijn partij die tegen de provincies is zoals ik tegen de moslims en de communisten ben – ik ga de persoon niet bij naam noemen, het is niet Tanguy Veys, ge kent hem niet waarschijnlijk – die, met een verbetering die eigenlijk het technische bestuurskundige aspect van die zaak een beetje te boven gaat, in een discussie daarover zei: eigenlijk als ge het zo stelt, een provincieraad met gekozen leden, en een deputatie, daar zit het probleem voor mij niet. Maar hij was hevig tegen de provincies vooral om dat ondoorzichtige tussenniveau dat de provincies hebben gemaakt. De Vlaamse overheid gaat ook niet vrijuit. Heel dat ondoorzichtige, ontransparante kluwen dat niet alleen mee met de provincies, maar ook door de provincies is gemaakt. Als ge daar komaf mee maakt, zelf, voordat de tegenstander het doet, als ge daar zelf komaf mee maakt en het zelf herleidt tot wat het zou moeten zijn, een gekozen raad en een deputatie en een minimum van ondoorzichtige structuren daar rond waar mensen afgevaardigd zitten die daar naartoe gaan en ook niet weten en dikwijls niet kunnen weten waarover het gaat. Als ge uw intern provinciale vereenvoudiging van het bestuur doorvoert in de verrommeling, dan hebt ge nog een kans van een aantal dingen uit de brand te redden. Luctor et emergo. Maar ik vrees dat zoals ge nu bezig zijt, ge een veel te breed front probeert te verdedigen en dat er binnen een legislatuur van de provincies niets zal overblijven. Het zal dan niet de hervorming zijn die wij wilden, maar de hervorming die meneer Bourgeois wil. Ik denk dat die nog erger zal zijn voor de provincialisten dan de onze. Dank u.

De heer voorzitter

Dank u wel. Nu meneer Vercamer, alsjeblieft.

De heer gedeputeerde Vercamer

Wel, meneer de voorzitter, er is veel gezegd. Dat is belangrijk en ik stel vast dat het veel dat gezegd is eigenlijk toch gaat over de verdediging van de provincies op zich. We hebben indertijd een strategie afgesproken dat we zouden werken via de VVP. Dit heeft geresulteerd in het congres van 25 september waar duidelijke stellingen ingenomen zijn. Wij kunnen nu in alle duidelijkheid op basis van die stellingname het debat ook verruimen. Dat is ook een van de redenen waarom het hier naar voren komt. Eigenlijk is deze resolutie ook een stukje actualiteitsresolutie. Wij willen nu plots heel snel vooruit gaan. Iedereen weet dat bij belangrijke hervormingen het soms goed is u langzaam te haasten: festina lente. Laat we ook vooraf duidelijk stellen dat de provincies er geen problemen mee hebben, in tegendeel, dat er zoveel als mogelijk zou gedecentraliseerd worden naar de gemeenten. Een goede provincialist is ook een goede municipalist. En we zijn beiden, zowel vanuit de VVP als vanuit de VVSG vragende partij naar Vlaanderen toe omdat er echt zou gedecentraliseerd worden naar de gemeenten. Ook wij zij gaarne bereid vanuit de provincies een aantal zaken in het kader van het subsidiariteitsprincipe, daar waar het pas geeft en tot verbetering kan leiden, aan de gemeenten te laten. Geen enkel probleem daarover. Maar we vinden wel principieel dat naar aanleiding van het kerntakendebat de formulering, artikel 2 in het provinciedecreet, dat van recente datum is, 2005, eigenlijk een goed advies is. Het vertrekt van een principieel open taakstelling en specificiert dat. Houd je vooral bezig met drie dingen. Ten eerste de bovenlokale problemen. Ten tweede het optreden als streekbestuur en ten derde niet de mensen gelukkig maken tegen hun goesting, niet als de grote paternalist rond gaan, nee, ondersteun lokale besturen in een brede betekenis op hun verzoek. Wij vinden dat dit moet overeind blijven en dat dit niet haaks staat op het maken van afspraken over 'wie doet wat?' Want vandaag, met die open taakstelling die wij hebben, doen wij met de provincies ook niet alles. We doen soms wel te veel te weinig. Dat is een stelling die ik al dertig jaar verkondig. Wij hebben veel te veel opgetreden als dépanneur, als kabouterke, om problemen van anderen op te lossen. Als bij grote manifestaties de laatste 10.000 euro tekort is, dan komt men bij ons om het gat dicht te rijgen. En wij trekken ons kaboutermutske aan, wij geven dat, wij trekken ons voorzichtig terug, hebben daardoor geen scherp profiel, maar hebben wel in de loop der jaren op die manier heel veel kleine en grote problemen opgelost. We waren vaak het sluitstuk in een discussie en in een gebouw is een sluitsteen een belangrijke steen. Maar ge ziet hem niet altijd zitten.

DEBATTEN

Hetzelfde is het ook bij ons geweest. Dus wat we vandaag zeggen in de interne staatshervorming, de uitgangspunten die men hanteert, daar kunnen wij voor een groot stuk inkomen. Transparantie, twee lijnen, twee lagen, vereenvoudiging van de intermediaire niveaus, zelfs vrijwillige fusies van de gemeenten als de gemeenten dat willen. Wie zijn wij om ons daartegen te verzetten? We hebben wel een wettelijke en historische rol om daar een advies over uit te brengen. Maar waarom zouden we ons daartegen verzetten? De tijd is echt voorbij dat we vanuit de provincies de mensen gelukkig of ongelukkig maken tegen hun goesting. Maar wat er ook allemaal in staat – en daar begint de onderhuidse discussie, die komt hier nog aan bod door middel van veel tussenkomsten – eigenlijk wil men geen vrijwillige fusies. Men wil eigenlijk fusies, maar men durft het niet te zeggen. Men weet dat daar geen sociologisch draagvlak voor is. En wil men een onderzoek naar nieuwe vormen van samenwerking van stadsregels? Nee, men wil stadsregels, een nieuwe tussenstructuur. En eigenlijk is dat het belangrijkste argument om vandaag te pleiten voor die provincies en er voluit voor te gaan. Al wie wil prutsen aan die tussenstructuur van de provincie, ze zelfs wil afschaffen, stelt iets anders in de plaats. De laatste keer dat men daar echt grondig over gediscussieerd heeft was bij het Egmont- en Stuyvenberg-akkoord. Stuyvenberg leefde in 1870 toen men de 25 subgewesten ging realiseren in België. Het was in België dat men dat ging doen. Dit is een Vlaamse oefening. In Wallonië is ook een oefening bezig, maar ze zijn een beetje aan het terugkrabbelen. Dat is een andere discussie. Eigenlijk heeft men andere bedoelingen dan gewoon naar efficiëntie streven. Wat voorligt in dat Groenboek in de eerste drie hoofdstukken, daarin kunnen we een stuk meegaan. Met belangrijke kanttekeningen die we moeten plaatsen. Kijk naar pagina 27. Op pagina 27 staat dit kaartje. Ze hebben daar de provincies niet in gezet. Dat kaartje gaat over 24 regio's en stadsgewesten, bij wijze van oefening. Een bepaalde politieke partij heeft daarover al een persbericht rondverspreid. Anderen zeggen al: ja, inderdaad zouden we dat ook democratisch legitimeren. Dan is de vraag: is 5 slechter dan 24 of dan 13 plus 24? Dat is de discussie waarvoor we staan. Ik herhaal nog eens: wij zijn akkoord of wij gaan akkoord dat de subsidiariteit een belangrijk principe is, wij zijn het er over eens dat de gemeenten zoveel mogelijk zelf moeten doen in het kader van de subsidiariteit, wij gaan niet akkoord met het verhaal dat kleine gemeenten per definitie slecht bestuurd worden of dat ze per definitie te weinig draagkracht zouden hebben. Ik herinner mij de Ronde van Oost-Vlaanderen die we gedaan hebben een aantal jaren terug met onze gouverneur. Er bleek dat veel van die kleinere gemeenten veel minder dan 40% personeelsuitgaven hadden. Dat is een totaal ander percentage dan bij de middelgrote en de grote gemeenten en steden. Zij konden dus efficiënter een aantal dingen organiseren. Ik stel vast dat de eerste gemeenten die ontvoogd waren in het kader van de ruimtelijke ordening in Oost-Vlaanderen, de kleinere gemeenten waren. Men vergeet dat soms. Omdat die kort op de bal kunnen spelen. Die nauw betrokken zijn bij de plaatselijke problematiek. En soms ook een beetje gemakkelijker onder druk gesteld worden door een publieke opinie omdat men ze daar nog kent. Er is daar net de opmerking gemaakt: vraag eens wie de provincieraadsleden zijn. Wel, vraag in Antwerpen eens wie de gemeenteraadsleden zijn. Dat is dezelfde oefening. Dus laten we dit niet als argument gebruiken in de discussie.

Nu, de resolutie die voorligt, is denk ik een goede resolutie, voorzitter en collega's. We hebben kennis genomen van dat Groenboek, goedgekeurd door de Vlaamse regering op 23 juni, en dat zou eind november moeten resulteren in een Witboek. Als we belangrijke dingen willen doen, dan moet men er ten minste ernstig over kunnen nadenken en praten en nagaan of de voorgestelde maatregelen werkelijk efficiëntieverhogend zullen zijn, wat de financiële consequenties zullen zijn, wat de maatschappelijke effecten zijn. De VVP heeft terecht samen met VVSG gevraagd om wat uitstel te krijgen. Niet om de zaak te vertragen. Wat mij betreft, en ik denk, mevrouw de voorzitter van de VVSG, ik spreek u in die functie aan collega, dat de VVP ook wel bereid is om samen met de VVSG daar een datum op te zetten. Maar niet 24 november. Dat is idealistisch. Dat is niet serieus als men serieuze hervormingen wil doen. De provincies hebben zelden een memorandum van 2009 voorgesteld of ingestemd met het principe het bestuur de kans te geven in Vlaanderen te hervormen. We weten dat we naar meer efficiëntie moeten streven. Dat de bestuurlijke drukte en de term verrommeling in de provinciale middens is uitgevonden. Men gebruikt deze vaak tegen ons. Maar dat er wel een bestuurlijke chaos heerst op dat middenveld. Denk aan de geïnventariseerde 596 instituties, gemeentelijke diensten, provinciale diensten, noem ze maar allemaal op, die op dat middenveld actief zijn. Het is een kluwen geworden dat in de loop der jaren gegroeid is en waar orde op zaken moet gesteld worden. Wij hebben er alle belang bij en zeker onze burgers. En provincies moeten ook de handen in eigen boezem steken. En zelf zeggen: dat wat we kunnen herorganiseren, wat we zelf efficiënter kunnen maken, dat zullen we ook doen, dat moeten we ook doen. Dat realiseren de provincies zich vandaag, zeker, ook de provincie Oost-Vlaanderen. Dat die missie er pas in 2005 gekomen is, heb ik al gezegd, dat is in consensus tot stand gekomen. Vijf jaar is toch niet lang? Waarom moet men dat plots nu gaan omgooien en herzien? Vandaar dat het goed is dat men ervoor pleit om het rustiger te doen, er tijd voor te nemen, aan de hand van een goede regioscreening. Niet alleen een regioscreening, maar ook een effectenrapport. De effecten goed gaan

meten. Daartoe heeft VVP zich ook geëngageerd. De resoluties op het congres van 25 september gingen in die zin. Ik probeer even recht te doen aan de collega's die allemaal tussengekomen zijn.

Meneer Joris, we kunnen een stuk samen akkoord gaan over een en ander. Het gaat hem niet over de verkozen organen, deputatie en provincieraad. Dat functioneert behoorlijk goed. Het moeten er 84 zijn, daarover kunnen we discussiëren, dat heeft De Vlaamse regering voor ons al beslist. Het worden er maximaal 72. En de districten worden hertekend omdat we inderdaad recht moeten geven aan het arrest dat daarover geveld is en dat zegt dat in het kader van een betere democratische spreiding de districten minstens zes verkozenen zullen moeten kennen. Daar is het nodige ondertussen voor gedaan. Wij zijn gaarne bereid mee na te denken en daarvoor ook maatregelen voor te stellen om ze te ondergaan zoals ze ons opgelegd worden. Om ons inderdaad te herleiden tot de essentie. Daar waar we goed in zijn, vooral dat moeten we gaan doen. Het is inderdaad zo dat uw partij vandaag in staat is die provincies af te schaffen. Die andere partij die u vernoemt kan dat ook niet, ze heeft de medewerking van anderen nodig. Ze is vandaag niet de grootste partij in Vlaanderen, ten minste in deze materie. In de Vlaamse raad, het Vlaams parlement, is ze vertegenwoordigd zoals de Vlaamse kiezer bij de verkiezingen van 2009 gewild heeft. Daar is dus een verschil tussen de bevoegdheden. Dat men daar een beetje elan uithaalt, die partij, dat is een andere discussie. Hoe zouden we zelf zijn?

Collega Liebaut, over de historische discussie. Een historicus heeft het ongetwijfeld bij het rechte eind. Wij hebben een lange traditie, een eeuwenoude traditie en daarin heeft het Franse verhaal ook zijn rol gespeeld. Zoals in 1836 bij het tot stand komen van de provinciewet. Maar men heeft ook toen bewust voor weinig macht gekozen bij de provincieraden. Men heeft er toen voor gekozen de provincieraden alleen te laten samenkomen om de begroting te stemmen. Zoals men er doelbewust voor gekozen heeft dat men machtige gouverneurs in de provincies posteerde als rechtstreekse vertegenwoordigers van dat centrale gezag, van die jonge Belgische staat.

Collega Beke, ik kom op u nog zeer uitgebreid terug. Het is inderdaad goed dat we discussiëren. Daarover zijn we het allemaal eens. De zaak is ook goed opgebouwd. De VVP heeft eigenlijk een beetje te ernstig gewerkt in het begin door inderdaad dat wetenschappelijk te laten onderbouwen. Men heeft het toch vooral niet volledig kunnen maken, niet door de schuld van de provincies of de VVP, maar omdat er plotseling hoge druk op gezet werd door de Vlaamse overheid, door zijne excellentie minister Bourgeois, de functioneel bevoegde minister in deze materie. Maar we hebben dat veel te ernstig gemeend, want we hebben ons wetenschappelijk laten begeleiden. We hebben dat wel wat moeten versnellen. Uiteindelijk heeft het geresulteerd in een congres met de resoluties die gestemd zijn op 25 september, en nu moeten we zorgen dat het verhaal op een ernstige manier kan afgewerkt worden. Vandaar de terechte vraag om een beetje vertraging in te bouwen. Niet om te vertragen, maar om de dingen ernstig te doen. En de vragen die u stelt, die zal ik op het einde herhalen, want dat zijn inderdaad de fundamentele vragen waarover het gaat.

Mevrouw Muyshondt, uw verhaal heb ik niet helemaal goed kunnen volgen. Wij weten dat uw partij niet voor de provincies is. Maar ik stel met genoegen vast, zowel uit uw tussenkomst als uit die van uw fractieleider, dat ge wel voor intermediaire structuren zijt, bijvoorbeeld de nieuwe regio's die men wil creëren. Daar zijt ge grote voorstander van. En dan is het eigenaardig, maar ik weet niet of veel argumenteren helpt, ik zal u wellicht niet bekeren, mevrouw, maar ook in dat Groenboek bedient men zich te pas en te onpas van zogenaamde wetenschappelijke inzichten en studies. Men verwijst op die pagina 27 voor een stukje naar meneer Cabus zijn indeling van de regio's, maar men neemt daar ook maar een stukje van over. En inderdaad, collega Willems, dit is vreselijk hoe men op de pagina's 44 en 45, hoe men zelfs echt niet moet kunnen toveren om toch te toveren. Op pagina 45 drie blokskes: Vlaanderen, de provincies, de gemeenten. Met zogenaamde outputs, de Vlaamse overheid bedient zich daar van Engelse woorden. En dan de bladzijde daarachter, kijk eens hoe goed wij dat kunnen vereenvoudigen en hoe wij van drie naar twee kunnen gaan. We pakken onze gom en gommen dat middelste weg. En dan hebt ge twee. Ge moet daarvoor zelfs niet kunnen toveren. Zo simpel is dat. Dat is hallucinant. De mensen die dat geschreven hebben, hebben dat toch wel eens later herlezen vraag ik mij dan af. Als ik een belangrijke nota maak, dan laat ik dat altijd nog eens nalezen door een medewerkster, door mijn vrouw en voor sommige andere dingen door een specialist. Is dit niet onnozel? Ik versta dat niet. Maar er zijn zo nog dingen. Men verwijst naar het Deense voorbeeld. Ja, Denemarken is inderdaad interessant om te volgen. Het is daar nog maar een paar jaar bezig. Maar men vergeet erbij te zeggen dat men vertrokken is van een verplichte fusie van de gemeenten, waar men nu tegen in opstand komt. En wat doet men daar? Daar vervangt men 14 Ambten, dat zijn 14 provincies, door 5. Men hergroepeert tot 5. Denemarken heeft iets minder inwoners dan Vlaanderen. En wat wil men hier eigenlijk doen? Ze hebben er hier 5. Uitbreiden naar minstens 24, mogelijk 13 en mogelijk 24 plus 13. Dat is het omgekeerde van wat ze in Denemarken eigenlijk gedaan hebben. Dus het is allemaal een beetje hoe dat ge het bekijkt.

DEBATTEN

Meneer De Meerleer en meneer Maes, we gaan inderdaad ook kijken naar sportvelden en cultuur. Men zegt: geen persoonsgebonden materie, behalve in een aantal historisch gegroeide sectoren. Men krabbelt dus al wat terug. En die functioneel bevoegde minister voor zijn eigen beleid toerisme, erkent de kracht en waarde van de provincies. Indien hij vertrouwder zou zijn met andere beleidsdomeinen en indien hij bijvoorbeeld daar verantwoordelijkheid voor zou gedragen hebben, had hij die er misschien ook bij genomen. Who knows? Wie weet het? Ik weet het niet. Maar in elke geval is het zo dat dit illustreert dat er afspraken kunnen gemaakt worden binnen de principiële open taakstelling. En voor de drie domeinen die gespecificeerd zijn in artikel 2 van het decreet is het perfect mogelijk per legislatuur – wij hebben een zesjarige legislatuur, de Vlaamse overheid heeft een vijfjarige – afspraken te maken hoe we elkaars beleid kunnen versterken binnen de subsidiariteitsgedachte. En als men er zou aan twifelen het te doen, dat men de afspraak dan in een decreet vastlegt die voor een bepaalde legislatuur geldt. Meneer Maes, u kent de situatie uit het Waasland, historisch. U gebruikt dat ook vaak als voorbeeld, niet alleen Zwijndrecht, daar zitten bedoelingen achter. Wij weten dat. Het is goed dat ge dat publiek zegt. Maar daar komt het eigenlijk allemaal op neer.

Philippe De Coninck, u woont dicht bij de grens. U hebt de evolutie in Zeeland gezien. Maar het eigenlijke Zeeuws-Vlaanderen dat men teruggebracht heeft tot drie gemeenten. Met inderdaad een vrij grote spreiding van oppervlakte, met een bestuur dat verder van de burgers gaan staan is en waarvan men inderdaad de vraag kan stellen of de bestuurskracht al dan niet toegenomen is. Persoonlijk denk ik van niet. Het is vooral vanuit de kleinere gemeenten dat we vaststellen dat we bondgenoten zijn van de provincies. Omdat we de laatste tien à vijftien jaar bewust ingezet hebben op een betere samenwerking met de gemeenten. Dat is ook niet toevallig gekomen. Het is vooral de laatste jaren dat we niet meer met de voogdij belast zijn van de gemeenten. We zijn blij dat we dat kwijt zijn. Wij moeten niet de voogd zijn, de toezichthouder van de gemeenten. Wij zijn die rol kwijt. Vandaag zijn we partners. We zetten dat ook uitdrukkelijk in onze provinciale beleidsverklaring.

Collega Franck, het kerntakendebat is een belangrijke oefening geweest. Ik had daar meer van verwacht. En had daar meer uitgekomen, dan hadden we misschien vandaag een minder beladen Groenboek gekregen. Beleidssectoren die ik wel goed ken, bijvoorbeeld landbouw en platteland, daar hebben we indertijd goede afspraken gemaakt en als ik het Groenboek lees zijn die voor een stuk hernomen. Zoals op het VVP-congres uitdrukkelijk is gesteld, gaan we wat die beleidsterreinen betreft akkoord met het Groenboek. Maar er is een enorm verschil geweest van sector tot sector hoe die discussie hier indertijd gelopen is. Verrommeling moeten we serieus bekijken. Regioscreening is niet alleen regioscreening. Het gaat ook over een activiteitenmapping die men wil doen. Maar daar zal waarschijnlijk collega Bruggeman nog iets over zeggen. Dat meneer Bourgeois de provincies niet genegen is, dat weten we. Wij denken dat we nu inderdaad wat offensiever moeten optreden. Wij zijn ook gewapend om dat te doen. Wij kunnen rekenen op de congresresoluties, op het eigen studiewerk dat gebeurt. De discussie wordt vandaag ook opengetrokken.

Meneer Van Gucht, we hebben nooit gezegd dat we goed bezig zijn. We zeggen dat we ons best doen. We kunnen afgerekend worden op de beleidsverklaringen die afgelegd worden bij het begin van de legislatuur en die afgelegd worden naar aanleiding van de budgetbespreking. De vraag wie de gemeenteraadsleden zijn van Antwerpen, dat heb ik u al gezegd. U zegt niet dat ze moeten afslanken, maar dat ze zouden opgeheven moeten worden. Dat is de grote droom van sommigen. Maar ik zeg u nogmaals: ons belangrijkste argument om toch voor hun bestaan te pleiten is dat al die de provincies wil afschaffen of beknotten, altijd een ander intermediair niveau in de plaats stelt. Dan is de vraag: is 5 beter of slechter dan 24, dan 13 of dan 24 plus 13?

Mevrouw Willems, daar heb ik eigenlijk ook op geantwoord. Maar u hebt gelijk. Het provinciedecreet heeft dat goed geformuleerd in 2005. Met de kleinere gemeenten willen we echt een partner zijn. Ik denk ook dat wij vaak een meerwaarde creëren voor die kleinere gemeenten die onze bondgenoten zijn. En die aanpak naar een streek als het Meetjesland, naar gemeenten als Assenede, naar een gemeente als Sint Laurens, is uiteraard anders dan een aanpak naar de stad Gent. Alhoewel de stad Gent op veel provinciale ondersteuning kan rekenen, wat men er ook over zegt. En u gebruikt mijn argument ook: wie de provincies weg wil zetten, 24 nieuwe in de plaats.

Jan Fiers, u zegt dat het betreuenswaardig is dat we pas dat nu doen. Ik heb daarop geantwoord. Het zit in een logische lijn. Eerst het congres. Nu pas worden we met het Groenboek geconfronteerd. De discussie is bezig. Democratisch deficit? Ik denk dat hier geen democratisch deficit is. Iedereen kan open en vrij spreken. Ook op het congres was dat zo. Binnen de VVP. Men mag al veel moeite moeten doen om er tegen te zijn. Dat is een belangrijke vaststelling. Dus het is eigenlijk een tekst die op uw instemming kan rekenen. Zo concludeer ik dat. Misschien omdat die inderdaad zo kort is en tot het essentiële teruggaat. Er worden geen tierelantijntjes rond verkocht. U zegt dat Groen niet tegen de provincies is. Ik neem daar akte van. Vooral in het verleden was Groen altijd een fel verdediger van het provinciaal bestuursniveau. Dus wat ik daarover las, dat verwonderde mij een beetje. Maar ik neem aan

dat dit nog een congres zal moeten passeren of het een meerderheid zal halen. Dat er een beetje tijd nodig is, wordt juist in de resolutie gezegd. Het mag niet leiden tot immobilisme, akkoord. Dat is ook trouwens ook door u, meneer Joris, gezegd. En ook door anderen. Als we zeggen: we moeten wat tijd krijgen, is het niet de bedoeling dat we de zaak onbepaald verplaatsen. Nee, er mag een duidelijk tijdspad afgesproken worden, maar het moet een realistisch en redelijk tijdspad zijn. Daarover zijn we het dus ook eens.

En ondertussen heb ik al een paar dingen geantwoord op meneer Joris. U bent inderdaad voorstander van het afschaffen van de provincies. Vandaar heb ik begrepen dat u wel akkoord kunt gaan met de nieuwe regioregeling zoals die gesuggereerd wordt op pagina 27 van het Witboek. Ik zeg wel: gesuggereerd wordt. U gelooft dus wel in verkozen regioraden, niet in stadsregio's, omdat kleine verkozen besturen een minder groot democratisch deficit zouden hebben. We kunnen daarover discussiëren, maar dat is niet mijn stelling noch die van de deputatie, noch die van de VVP. Maar dat er moet gesnoeid worden in dat tussenniveau zelf, daar zijn we het wel over eens. Wat we er ook over zeggen. Provincies zijn bereid daar inspanningen voor te leveren, maar binnen het artikel 2, zoals vandaag geformuleerd. Als een verkozen bestuur geen initiatieven meer kan nemen en niet voor de eigen financiering kan zorgen, schaf dan dat gekozen bestuur af. Wees dan consequent. Dat is een boodschap die we ook aan Vlaanderen moeten zeggen. Want wat men nu voorstelt voor de financiering is geen vereenvoudiging. Lees er de teksten op na. Men stelt nu voor een gesloten lijst, dat is niet hetzelfde als een sluitende lijst zoals in het regeerakkoord staat. Door een gesloten lijst komt ge onder bevoegdheden, zoudt ge nog eigen financiering moeten doen via belastingen. En dan voor de historisch verworven capaciteit, de opgebouwde persoonsgebonden materies, daar zoudt ge dan dotaties voor krijgen van de Vlaamse overheid. [enkele woorden zijn onverstaaenbaar]... Geen verkozen bestuur, niet meer. We gaan daar alleen nog een administratieve cellule zetten. Nadat de verplichte fusies gebeurd zijn en nadat we dan 24 nieuwe raden geïnstalleerd hebben, die wel eigen middelen zullen kunnen genereren. Dus we zijn bereid te snoeien in dat tussenniveau.

Hilaire Liebaut, het is niet de eerste keer dat gij in die termen tussenkomt. Uw vaststellingen zijn dat Vlaanderen inderdaad een aantal dingen wil afschaffen, maar dat er terzelfder tijd toch de vraag is wie dat gaan overnemen dan? Onder welke condities dat gaat gebeuren? Dat is inderdaad van kapitaal belang. Zie die fameuze bladzijde 88 in dat Groenboek. Waar men voor Oost-Vlaanderen zegt: dat en dat gaan we allemaal overnemen. Maar ze zeggen niet onder welke condities. En ook dat is belangrijk. Dat moet minstens ordentelijk gebeuren, zelfs als men ons dat oplegt, en men kan dat decretaal, dan moet dat minstens ordentelijk gebeuren. De grote steden die dan stadsgewesten willen worden en die zeggen: de provincies zijn passé, maar die terzelfder tijd onze bijdrage gevraagd hebben voor hun stad, 2 miljoen euro! Ik ben blij dat we daaraan bijgedragen hebben. 2 miljoen euro geïnvesteerd. Waalse Krook, de bibliotheek van de 21e eeuw: 10 miljoen euro. En we mogen er niets meer aan doen. Moeten we dan inderdaad dat geld nog storten? Het zal eind 2011, begin 2012 zijn als we het mogelijk moeten betalen. Als Vlaanderen zegt: wij nemen die bevoegdheid over, en als ze dan ook het financieel engagement overnemen, want vanaf 2012 hebben ze meer geld in Vlaanderen naar het schijnt. Dat schijnt. Het schijnt als de zon schijnt. Voortdurend sleutelen aan de instellingen, inderdaad. Men heeft mij ooit eens de vraag gesteld toen ik gedeputeerde van Onderwijs was: wat zoudt gij willen veranderen in het onderwijs, moest ge minister van Onderwijs zijn? Ik heb daar toen op geantwoord: ik zou eigenlijk geen enkele verandering voorstellen. Ik zou op basis van wat we allemaal veranderd hebben en de regelgeving die we gemaakt hebben nagaan hoe we dat nog een beetje kunnen verfijnen, afronden en duidelijk stellen. Want al die verandering heeft uiteindelijk geen zin. Prutsen aan de instellingen, dat is inderdaad niet goed. De veranderingsdrift is niet goed voor de mens. En de snelheid waarmee men het wil doen. daarover zijn we het eens. Juist daarvoor wordt gepleit in deze resolutie, om wat tijd te nemen om het serieus te kunnen doen. De financiële problemen van Vlaanderen, daar ga ik niet op in. Over die lening aan de Waalse Krook zou mijn voorstel zijn dat als het inderdaad heel snel gaat en het Witboek zegt dat de provincie daar niets meer aan te zeggen heeft, dat we dan een brief zullen moeten schrijven aan de stad Gent en zeggen: meneer de burgemeester, dames en heren schepenen, u hebt met ons het Witboek gelezen. U stelt vast dat we daar niet meer bevoegd voor zijn. Wendt u tot Vlaanderen, die blijkbaar die middelen vandaag al in de kas heeft klaar liggen voor u.

Dan kom ik bij Johan Beke, de eerste spreker deze namiddag. Eigenlijk, collega Beke, heb ik praktisch op al uw argumenten al geantwoord. Ook naar aanleiding van uw laatste tussenkomst. We zitten vandaag in de fase dat de democratisch verkozenen aandringen dat het werk dat men nog moet doen, serieus moet gebeuren. Dat inderdaad die regioscreening belangrijk is. Dat ook de sectorale doorlichting belangrijk is. Het gaat hier niet zo zeer om een partijpolitiek standpunt dat vertolkt wordt in deze resoluties, maar om een algemene bezorgdheid dat de dingen minstens ordentelijk zouden moeten verlopen.

En tot slot inderdaad, dames en heren collega's, meneer de voorzitter, het gaat om zeven vragen. Vijf of meer op een tussenniveau? Centralisme versus subsidiariteit? Open of gesloten taakstelling? Laten we

DEBATTEN

die semantische discussie maar eens beslechten. Hierover gaat het. Sluitende lijst betekent volgens Van Dale iets anders. Sluitend wil zeggen iets waarover ge akkoord gaat. Waarover ge het eens zijt. Een sluitend akkoord. Dat is niet hetzelfde als een besloten of limitatieve lijst. Er is vaste rechtspraak bij de Raad van State dat als iets niet helder gedefinieerd is, ge naar de spraakgebruikelijke betekenis moet gaan kijken. Wel, ik heb opgezocht in Van Dale wat sluitend in deze context betekent. Het gaat eigenlijk ten vierde over een open of gesloten taakstelling. Maar het gaat eigenlijk ook over grondgebonden of persoonsgebonden bevoegdheden. Het gaat ten vijfde over verkozen besturen of geen verkozen besturen. Of getrapte verkozen besturen. Het gaat ten zesde over eigen fiscale verantwoordelijkheid waar ge verantwoording over wilt en kunt afleggen in verkozen organen. Dat is een echte vorm van responsabilisering. En het gaat ten zevende over de intergemeentelijke samenwerking als een verlengd gemeentelijk bestuur of een bovenlokale actor. Dat zijn de zeven dingen waar het om gaat. We stoppen met een citaat. Het is trouwens een artikel dat ik u kan aanbevelen in Ons Erfdeel van mei 2010, dat is niet lang geleden. Daarin staat een schitterend artikel van Tom Lanoye over Jacob Zuma, de problematiek in Zuid-Afrika. En op een bepaald moment zegt hij daar, citeert hij daar een van de eerste Spaanse verkozen premiers na Franco, die dan de vraag stelt: en wat gaat er nu echt veranderen in Spanje na Franco? Het was in het Engels dat hij geantwoord heeft: I don't want Spain to change, I want it to relax. Ik wil Spanje niet veranderen, ik wil het rustiger maken. Ik denk dat die interne staats hervorming er ook moet toe leiden dat het wat rustiger wordt. Ik kom terug op wat u vooral gezegd hebt, Hilaire, men moet inderdaad naar institutionele rust komen in Vlaanderen. Men moet de dingen verbeteren en niet ingewikkelder maken.

Meneer de voorzitter, collega's, ik denk dat de resolutie die voorligt een goede resolutie is, dat ze terecht vraagt om wat tijd te krijgen. Ik weet niet of men daar een datum moet opzetten. Dat ze terecht vraagt dat de regioscreening ernstig gebeurt en niet vanuit een grote vooringenomenheid, zoals men hem nu voorstelt. Want in dit Groenboek staat wie de regioscreening moet doen. Vlaanderen gaat die regioscreening voor zichzelf doen, via haar commissarissen. Ik neem het die commissarissen, zijnde de gouverneurs, niet kwalijk dat zij dat werk moeten doen. Ik ben daarom niet kwaad daarop. Ik stel alleen vast dat Vlaanderen aangeeft, ik denk op pagina 50 – ik zou moeten kijken, ik ken het niet helemaal van buiten, op pagina 50 van het Groenboek – dat de regioscreening door haar commissarissen gebeurt. Ik vind dat wij dat óók moeten doen. En dat men de twee dan maar eens naast elkaar legt en kijkt welke meerwaarden er gerealiseerd worden. En dat inderdaad die resultaten moeten getoetst worden aan de uitgangspunten die men in het begin van het Groenboek gezet heeft. Uitgangspunten voor interne staats hervorming: efficiëntie, transparantie en vereenvoudiging. Ik denk dat hoofdstuk 4 van dit Groenboek op die prangende vragen geen goed antwoord geeft. Dank u.

[applaus]

De heer voorzitter

Meneer Vercamer, dat was af! Mevrouw Bruggeman.

Mevrouw gedeputeerde Bruggeman

Dank u wel voorzitter. Sta mij toe om toch als voorzitter van de VVP en als jullie vertegenwoordiger in het bestuursforum kort iets te zeggen. Ik heb mij niet gemoed in de discussies, in de tussenkomsten. Geen repliek erop willen geven omdat ik vooral wilde luisteren. Om aan te geven wat ik van de tussenkomsten en het debat vond, zou ik iets willen gebruiken. Bepaalde politici hebben in het verleden, weliswaar in een ander halfroed, een schort aangetrokken om hun woorden wat kracht bij te zetten. Ik ga iets anders gebruiken. Ik heb daarstraks iets laten komen. Ik ga een handdoek gebruiken, en niet om de afwas te doen of om iemand af te drogen. De symboliek van deze handdoek in het debat over interne staats hervorming komt eigenlijk van een collega van Vlaams-Brabant die ons tijdens een overleg, na een overleg weliswaar, een cadeautje heeft gegeven. En dat was een handdoek. Het was uiteraard ook een groene handdoek. Nu, bij mij hing daar een kaartje op en op dat kaartje stond dan een boodschap en dat was: gooi de handdoek niet in de ring. Wel, meneer de voorzitter, collega's, ik ga de handdoek niet in de ring gooien.

[applaus]

De heer voorzitter

Het is inderdaad kort, mevrouw. Iedereen zegt dat.

Mevrouw gedeputeerde Bruggeman

Ik voel me na vandaag eigenlijk nog beter voorbereid op het debat van de interne staatshervorming. Ik zie het een beetje als een goede trainingssessie die we nu hebben gehad. Eigenlijk zouden we kunnen zeggen: de opwarmingsfase na ons congres en na dit debat van vandaag is eigenlijk voorbij. Dus we zijn eigenlijk klaar om het debat in het bestuursforum aan te gaan. Maar laat ons hopen dat het een eerlijk debat is. En dat het geen boksmatch wordt, want daar lijkt het nu misschien toch wel een beetje op. Misschien niet zo zeer op een boksmatch, maar eerder op een trainingssessie waar anderen tegen een boksbal heel de tijd aan boksen die dan misschien wel de provincies symboliseert. Want zeker als je naar het Groenboek kijkt en naar het deel van de doorbraken, dan gaat het alleen over de provincies. En dat vind ik nu toch wel echt verkeerd daaraan. Het moet een open en eerlijk debat zijn. Vandaar dat ik denk dat ik zal blijven hameren op het feit dat het een gefundeerd debat moet zijn. Dat er ook voldoende tijd moet uitgetrokken worden voor dat debat. En de resolutie van vandaag kan daar zeker bij helpen. Maar het moet ook een debat zijn dat gebaseerd is op duidelijke effectenmetingen, dus zowel financiële maar ook maatschappelijke metingen. Wat betekenen de veranderingen die voorgesteld worden voor de burger? Hoe wordt de burger daar beter van? Dat moet er absoluut achter zitten. En het mag dus niet alleen gaan over de provincies, zoals dat hier straks al is gezegd geweest. We moeten echt een antwoord krijgen op de vraag hoe Vlaanderen zijn intern bestuur beter en efficiënter gaat voeren. Wel, zoals net gezegd, ik ben er klaar voor, voor het debat. Dank u wel.

[applaus]

De heer voorzitter

Ik denk dat we mogen komen aan de resolutie. Meneer Vercamer, dat we de resolutie ter stemming moeten leggen. Tenzij er nog iemand het woord vraagt. Ik moet zeggen, ik heb staande de vergadering twee amendementen ontvangen van het VB, het Vlaams Belang, ondertekend door de fractieleider. Maar dat staat niet in de weg dat nog iemand een amendement zou neerleggen. Maar ik lok het niet uit. Ik lok het niet uit. Dus ... een kleine conferentie.

De heer Joris

Voorzitter, we hadden voorgesteld als er amendementen zouden zijn, om eventueel kort te schorsen om overleg te plegen.

De heer voorzitter

Een korte schorsing, maar om overleg te plegen intern? Ik vraag de fractieleiders in mijn bureau als ge wilt om overleg te plegen over wat we ter stemming zullen hebben of niet. Loop niet weg, alsjeblieft. Ga buiten, maar loop niet weg. De raad is nog niet ten einde. Er staat een controle buiten. Meneer Schollaert, straks aan de bar, dames en heren. Sluit de deuren.

[schorsing]

De heer voorzitter

Ik open de raad opnieuw, het is 17.05 uur. Collega's, de vijf fractieleiders hebben de beide resoluties besproken. Eén zal men gezamenlijk indienen namens de vijf fractieleiders. De eerste is de resolutie die na gesprek aangepast werd. De tweede resolutie is er een van het Vlaams Belang alleen. Die zal dan toegelicht worden door meneer Joris himself. De eerste resolutie, het eerste amendement, zal toegelicht worden door meneer Beke namens

DEBATTEN

de vijf fractieleiders die deelgenomen hebben aan dit gesprek. Meneer Beke, ik geef u het woord over het eerste amendement op artikel 4.

De heer Beke

Dank u, voorzitter. Het amendement zou toegevoegd worden bij punt 4. Het is de bedoeling dat wij eigenlijk duidelijk maken dat eerst de resultaten van de regioscreening en toetsing aan de uitgangspunten moeten uitgeklaard zijn. Maar we willen daar toch een zekere termijn op zetten om op die manier eigenlijk ook te dwingen dat het vooruit gaat en duidelijk te maken dat het ook geen verdragingsmanoeuvre is. Het amendement zou luiden, dus wordt toegevoegd na *uitgeklaard zijn*.

Dit moet uiterlijk binnen het jaar afgerond zijn.

Dus 4 zou dan luiden:

Aleer verdere stappen te ondernemen moeten eerst de resultaten van de regioscreening en de toetsing aan de uitgangspunten efficiëntie, transparantie, vereenvoudiging uitgeklaard zijn. – amendement: – Dit moet uiterlijk binnen het jaar afgerond zijn.

Dat is het amendement, voorzitter.

De heer voorzitter

Dit amendement breng ik nu stemming. Wie voor het amendement is, zegt 'ja'. Wie tegen het amendement is, zegt 'neen'. De stemming is openbaar, elektronisch en geopend.

Stemming

Heeft iedereen gestemd? Iedereen heeft gestemd. Sluiting.

Unanimiteit. 73 'ja'. En onze rangen zijn aangezwollen. We zijn met meer dan vanmiddag. Dat is goed. Een schorsing en meer volk binnen hebben nadien.

Het tweede amendement is van het VB alleen. Het zal toegelicht worden door meneer Joris. Het zal gestemd worden en dan komt de resolutie zelf. Gij wilt ook nog spreken na meneer Joris? Zeer goed. En jij moet antwoorden, meneer Vercamer. Meneer Joris, u hebt het woord.

De heer Joris

Het volgende amendement strekt ertoe van de regioscreening te gebruiken om te komen tot regiobesturen met verkozen raden. Ik verwacht natuurlijk niet dat we daar een volledig afgerond geheel van zullen hebben binnen het jaar. Daar is zelfs niet een algemene consensus over welke gemeente bij wat zit en zo verder. Maar als we die screening doen, houdt ge in uw achterhoofd het best dat die daarvoor gebruikt zou moeten kunnen worden. Niet alleen eventueel voor het versterken van het provinciale weefsel wat een legitiem uitgangspunt is vanuit het oogpunt van de meerderheid, maar als ge toch een screening doet, zorg dan dat ge deze in tijd van nood ook kunt gebruiken om eventueel tot verkozen besturen te komen. Wil ik grote stadsgewesten? Helemaal niet! Ik ben in dat opzicht ook een communalist. Antwerpen en Gent trekken zo al veel te veel naar zich toe. Maak daar maar kleintjes van. Maar ik wil gemeenten die samenwerken in grotere regiobesturen en die elk hun gemeentelijke autonomie behouden. Ik heb het ook niet op fusies. Vlaanderen en Noord-Italië en Griekenland hebben in de geschiedenis van de Westerse wereld de oudste en hardnekkigste en nobelste traditie van gemeentelijke en stedelijke onafhankelijkheid. Torn daar niet aan. Er was een tijd, duizend jaar geleden, dat steden als Brugge en Gent en Leper even beroemd waren als nog weer eens duizend jaar daarvoor Athene. Gooi die heel oude gemeentelijke en stedelijke autonomie niet overboord met massale fusies. Dat is niet ons pleidooi. Ons pleidooi is: laat gemeenten samenwerken in regio's en laat de grote steden hun handen afhouden van de kleine landelijke gemeenten die ze maar al te graag zouden opslokken. Hoe dat in praktijk zal uitdraaien? Ik verwacht niet dat het binnen het jaar geregeld zal zijn. Ik vraag u alleen hier dat ge de studie zo maakt dat ze niet op één doel gericht is, maar dat ze eventueel ook gebruikt kan worden om op een verstandige manier tot verkozen regio's te komen. Dank u wel.

De heer voorzitter

Dank u wel. Meneer Vercamer.

De heer gedeputeerde Vercamer

[02:40:35 tot 02:44:21 - De woorden gaan verloren daar de gedeputeerde geen gebruikmaakt van zijn microfoon]

De heer voorzitter

Nu ligt het amendement natuurlijk van het Vlaams Belang ter stemming. De deputatie vraagt 'neen' te stemmen. En het Vlaams Belang vraagt 'ja' te stemmen. U moet in eer en geweten stemmen. Het is een open stemming. Dat is afgesproken gisteren. Men mag dus vrij stemmen. Men is niet verplicht de partij te volgen. Het gaat hier over ideeën en strategieën. De stemming is geopend en is openbaar.

Stemming

Heeft iedereen gestemd? Ge moet stemmen mensen. Ge moet stemmen. Sluiting van de stemming. 15 'ja', 60 'neen'. We zijn met 75. Meneer Joris, ge zijt afgelijnd als partij.

Nu komt de stemming van de resolutie. Pardon? Pardon, meneer Liebaut. *[stemmen op de achtergrond]* Pardon ... vraagt u een schorsing, meneer Liebaut?

De heer Liebaut

Excuseer dat de micro niet aanstaat, meneer de voorzitter. Gezien het voorstel van de eerste gedeputeerde, is het voorstel over te gaan tot een tweede schorsing.

De heer voorzitter

Kunnen we niet bij elkaar blijven?

We blijven zitten en we luisteren niet naar wat daar gezegd wordt.

schorsing

Mag ik vragen weer plaats te nemen? De schorsing is opgeheven. De schorsing is opgeheven. We gaan verder. Of we moeten niet meer verder gaan als het zo doorgaat. We hebben nog twee beleidspunten en nog een interpellatie. ...

[achtergrondrumoer]

Neem plaats, alstublieft. We gaan beginnen. Tempus irreparabile fugit, de tijd die onomkeerbaar voort vliedt. ... Allez kameraden, vrienden, geburen, kennissen, neem plaats, neem plaats. Wie vraagt het woord? Meneer Beke. Meneer Beke heeft het woord. We luisteren. We hebben nog twee beleidspunten en een interpellatie na deze resolutie. Meneer Beke heeft het woord. Komaan zeg. Ja.

De heer Beke

Dank u wel, voorzitter. Rekening houdend met de bespreking die net is gevoerd en het voorstel van gedeputeerde Vercamer zouden wij voorafgaand aan de resolutie – en dus eerst de resolutie en dan komt punt 1, 2, enzovoort tot we bij 4 een aanvulling hebben gehad van de resolutie; het andere amendement is weggestemd – zou er een aanhef komen en die zou luiden als volgt:

Aansluitend bij de resoluties van het VVP-congres van 25-9-2010,

en dan volgt:

punt 1. De provincieraad van Oost-Vlaanderen, 2 en zo verder.

DEBATTEN

De aanhef is een nieuw amendement. Ik herhaal: *Aansluitend bij de resoluties van het VVP-congres van 25-9-2010*. En wij doen dat om op die manier datgene wat daar al is gesteld en goedgekeurd te versterken, verder te specificeren. Dan zit het in een mooi geheel. Dat is het voorstel, voorzitter.

De heer voorzitter

Ik breng het ter stemming. We gaan stemmen over de nieuwe inleiding die het amendement vormt. Amendement 3. Wie voor is, wat meneer Beke voorstelt, stemt 'ja'. Wie tegen is 'neen'. En de andere stemt niet. De stemming is geopend en openbaar.

Stemming

Heeft iedereen gestemd? Iedereen heeft gestemd. Sluiting.
56 'ja', 15 'neen', 1 'onthouding'.

Ik mag nu de resolutie volledig voorleggen, zoals ze nu geworden is. Ik vraag unanimititeit na te streven, want het is natuurlijk niet goed daar verdeeld mee naar buiten te komen. En ik vraag ook dat de resolutie zal worden ondertekend door alle fractieleiders. Dus namens de gehele provincieraad als politieke entiteit. Meneer Fiers, wilt ge daar nog iets over zeggen? Zeer zeker.

De heer Fiers

Graag, voorzitter. Voorzitter, heel kort eigenlijk, de stemintentie. Mijn fractie zal de resolutie steunen, maar één lid zal zich onthouden om onze onvrede aan te geven over het feit dat wij dat eigenlijk nu pas hier kunnen doen. Wij hadden dat al veel eerder kunnen doen. Wij hadden al veel meer voorbereidend werk kunnen leveren. Dat betreuren wij en we gaan dat uitdrukken met één onthouding.

De heer voorzitter

Meneer Fiers, ge had ook uw vinger kunnen opsteken en dan goed stemmen. Maar u hebt een onthouding. U mag dat ook doen. We gaan stemmen. Ik heb het goed uitgelegd. Wie voor is stemt 'ja' natuurlijk. Wie tegen de resolutie is stemt 'neen'. En wie zich wil onthouden, moet dat doen. Ik kijk niet bezorgd, maar nieuwsgierig. De stemming is geopend en elektronisch.

Stemming

Heeft iedereen gestemd? Iedereen heeft gestemd. Sluiting.
55 mensen stemmen de resolutie. 14 stemmen er tegen en 2 mensen hebben zich onthouden. Meneer Bafort en meneer Franck zijn de twee onthouders. Ze zijn geen geheelonthouders. Ze zijn nu onthouders. Bij deze is de resolutie afgehandeld en gaan we terug naar de agenda.

PUNT 6

PROVINCIAAL RUIMTELIJK STRUCTUURPLAN (PRS)

De heer voorzitter

We komen terecht bij punt 6. Ik zal het oplezen. Provinciaal Ruimtelijk Structuurplan. In herziening stelling Principebeslissing. Wie vraagt het woord? Meneer Franck.

De heer Franck

Dank u. In de toelichting worden voor de herziening twee mogelijkheden aangehaald.

De heer voorzitter

We luisteren, mensen, alsjeblieft. We naderen het einde, maar we luisteren.

De heer Franck

Dank u. Gedeeltelijke herziening van het PRS waarbij enkel rekening gehouden wordt met de gekende elementen van de herziening van het Ruimtelijk Structuurplan op korte termijn. Of naar een herziening waar rekening gehouden met de gekende elementen, maar waarbij ook reeds ...

De heer voorzitter

Meneer Franck. Een minuutje. Mensen, dit is niet aanhoorbaar. Hij spreekt al zeer snel. Ik hoor er niets van. Dus wilt ge alstublieft stil blijven. De kantine is open. Meneer Franck.

De heer Franck

Ik spreek snel vanwege de tijd. Ja, goed. ... waarbij er reeds een aanzet gegeven wordt voor de beleidsopties van de volgende planperiode, 2012-2020. Voor ons is het zinloos de resterende planperiode 2007-2012 nog bij te sturen. De periode is dermate kort, in de praktijk amper achttien maanden, dat zaken die niet gerealiseerd waren in de voorbije jaren nu plots via een bijsturing wel in finaliteit kunnen gebracht worden. Het lijkt ons derhalve logisch dat een onderzoek opgestart wordt met het zicht op de volgende planperiode 2012-2020, waarbij een evaluatie wordt gemaakt van wat onrealistisch was en is gebleken bij het voorbije structuurplan. Drie voorbeelden(niet verstaanbaar)... Vlaanderen 6000 ha bedrijventerrein voorzien, waarbij, dat bleek op de informatievergadering van 16 maart 2010 hier in Gent, nu is duidelijk dat nog een groot deel van in het huidige plan voorziene terreinen niet eens ingenomen zijn. Meer nog, dat er zelfs geen begin van een ontginning is gebeurd. Het lijkt ons logisch dat voor er nieuwe terreinen aangesneden worden, de niet-gebruikte terreinen verwijderd worden uit het plan om zo te komen tot een soort stand still. Voor elk nieuw terrein moet eerst een andere site verwijderd worden. Voor wat betreft natuur en bos is er iets raars gebeurd. Plots wordt landbouw als item toegevoegd. Daardoor kan men blijkbaar verdoezelen dat op het vlak van natuur en bos in de praktijk weinig voor wat betreft natuur tot niets voor wat betreft bos gebeurd is. We zijn wel groen, maar daarom zijn we niet groen achter de oren. Als men in de voorbije jaren er niet in geslaagd is ook maar iets te realiseren van bosuitbreiding, dan kan men ons nu niet verkopen dat in de resterende achttien maanden plots 10.000 ha bos kan gerealiseerd worden boven het huidige plan in het plan voorziene areaal. Als uitsmijter wil ik even daarbij vermelden dat net deze week bekendgemaakt is dat er per dag ongeveer een voetbalveld en een half aan bos verdwijnt. Dus wij zouden voor 2012 eigenlijk eerst de verloren gegane bossen moeten heraanplanten, plus dan nog een keer wat er voorzien was in het plan plus dan nog eens wat er voorzien is in de uitbreiding. Dit zijn maar twee voorbeelden. We kunnen de oefening maken rond de economische knooppunten waar Oost-Vlaanderen goed bedeed is met Zuidkruis, Stekene, Hamme, Assenede en Sint-Gillis-Waas, maar waar blijkbaar voor een aantal voorziene economische knooppunten uit het vorige plan, uit het huidige plan, nog niets is gebeurd. We kunnen de oefening maken voor wonen. Uit een recente studie blijkt dat een groot aantal kavels bouwrijp is. Men spreekt van 900.000 kavels. Maar dat ze niet gebruikt worden. Toch wil de Vlaamse overheid en bij uitbreiding de provinciale overheid projectontwikkelaars ter wille zijn om in woonuitbreidingsgebieden verkavelingen toe te staan. Het is een oproep om realistisch te zijn. Oude domeinen krijgen er grond bij. Het enige wat niet verandert, is de oppervlakte van onze provincie. Tenzij we krekken gaan inpolderen of delen van Zeeuws-Vlaanderen gaan annexeren, blijft ons oppervlak beperkt tot 298.000 ha. En we kunnen die oppervlakte geen twee maal gebruiken. Een laagje wonen en daarna nog een laagje industrie daarboven en dan misschien nog een laagje bos daarboven. Dat lukt echt niet. Ons voorstel betreft dan ook energie, energie zowel op het vlak van geld als op het vlak van personeel, die we nu in een nutteloze herziening van het structuurplan willen steken. En dit gebruiken voor een goede voorbereiding van het structuurplan in de planperiode 2012 tot 2020.

De heer voorzitter

Dank u wel. Niemand vraagt het woord? Meneer De Buck.

DEBATTEN

De heer gedeputeerde De Buck

Ja, meneer de voorzitter, ik zal beginnen met de opmerking over het feit dat onze collega het zinloos vindt om op korte termijn eigenlijk ook nog een aantal aanpassingen te doen aan ons PRS voor de planperiode tot 2012. Vermits de Vlaamse regering op dit ogenblik inderdaad bezig is met een herziening voor deze planperiode, kunnen wij eigenlijk niet anders dan ook in ons structuurplan de nodige aanpassingen aanbrengen die rekening houden inderdaad met wat op het niveau van Vlaanderen zal gebeuren. Dit is technisch noodzakelijk. En als de collega vindt dat Vlaanderen daar rijkelijk laat aan begonnen is, dan kunnen we niet alleen zeggen dat hij gelijk heeft, maar dat eigenlijk nog veel sterker uitdrukken en zeggen dat het veel te laat is dat men daarmee begonnen is. Wij weten ook dat men eigenlijk slechts beperkte zaken en aanpassingen zal kunnen doen in die periode. Maar wij kunnen niet anders doen dan volgen in dezen. Wat betreft de opmerkingen van de collega in verband met de bedrijventerreinen. Inderdaad, een evaluatie dringt zich op, want we stellen vast dat al te grote hoeveelheden hectaren toegewezen worden aan de groot- en regionaalstedelijke gebieden terwijl de behoeften aan zones voor bedrijvigheid in de kleinstedelijke gebieden en in de economische knooppunten zeer groot zijn. Ik moet de collega tegenspreken wanneer hij zegt dat we met de aangeduide economische knooppunten nog niet bezig zijn. Die zijn allemaal ofwel afgewerkt ofwel in proces op dit ogenblik. Wat betreft de woonbehoefte is het dus duidelijk dat we de woonbehoefte zullen moeten herzien. Zeker voor het buitengebied. Aangezien de programmatie op niveau Vlaanderen maar voorzien was tot 2007. We zullen inderdaad tot 2012 dat moeten doorbreken en ook tot 2020. Want de maatschappij verandert, de behoeften veranderen. We hebben inmiddels ook een aantal nieuwe wettelijke bepalingen gehad. De codex ruimtelijke ordening is aangepast. We hebben een grond- en pandenbeleid gekregen. En met al die zaken zullen we moeten rekening houden. Vandaar, meneer de voorzitter, dat ik pleit op twee sporen inderdaad de in herzieningstelling van het PRS Provinciaal Ruimtelijk Structuurplan hier te stemmen. Enerzijds om ons in staat te stellen om ons aan te passen aan wat Vlaanderen gaat doen voor de planningsperiode tot 2012 en anderzijds om langlopend tot 2020 een aantal opties te nemen. Dank u.

De heer voorzitter

Dank u wel. Meneer Franck.

De heer Franck

Dank u. Ik denk dat wij als provincie het signaal kunnen geven naar de Vlaamse overheid dat zij ons zinloze zaken laten doen. Het zou misschien niet slecht zijn hen dat ook eens te zeggen door die zaak, misschien niet in een resolutie, maar toch op een of andere manier kenbaar te maken. Dat is één. Ten tweede vraag ik mij toch ook wel af: wat is de timing die de provincie aanhoudt om te zorgen dat zij die herziening gaat rond krijgen tegen 2012 en vooral ook wat er in de herziening staat die zij gaat rond krijgen tegen 2012. Ik spreek over achttien maanden, maar ik denk dat ik optimistisch ben geweest. Als je alles bekijkt, dat je niet eens een jaar zult hebben om een aantal zaken recht te zetten die in vijf jaar verkeerd gelopen zijn en er dan ook nog een aantal andere zaken bij te doen. Dat is gewoon niet realistisch.

De heer voorzitter

Dank u wel. Meneer de gedeputeerde.

De heer gedeputeerde De Buck

Meneer de voorzitter, wij weten allemaal dat er een aantal problemen zijn die we gaan moeten aanpakken. Dus de studiefase is eigenlijk al bezig op dit moment. De dienst houdt al die problemen bij. Wij moeten zien dat wij binnen afzienbare tijd naar een plenaire vergadering gaan en dat we, eens dat

Vlaanderen er uit is en er definitieve goedkeuring gekomen is van die herziening, we onmiddellijk onze aanpassingen kunnen doorvoeren op korte termijn.

De heer voorzitter

Dank u wel. Wij gaan stemmen over punt 6. De stemming is geopend.

Stemming

Heeft iedereen gestemd? Iedereen heeft gestemd. Sluiting.
57 'ja', 3 'onthoudingen'. Het punt is goedgekeurd.

PUNT 17

NOODHULP PAKISTAN

De heer voorzitter

We gaan naar punt 17. Ontwikkelingssamenwerking. Noodhulp Pakistan. Goedkeuring vrijmaking van €25.000 via het Belgisch Consortium voor Noodhulpsituaties vzw, Brussel 12-12. Wie vraagt het woord? Mevrouw Lafkioui.

Mevrouw Lafkioui

Dank u voorzitter. Ik zal het heel kort houden want ik zit hier met een nogal ambetant gevoel, dat is misschien nogal raar gezegd. Maar ik heb de ganse namiddag een beeld voor mij van een Don Quichotte die gaat strijden tegen windmolens. Ik weet niet of gij Don Quichotte kent, waarschijnlijk wel, een grote strijder met zeer veel idealen, maar of zijn idealen het zullen halen is weer een andere zaak.

De heer voorzitter

Ik wel, maar ik ken hem niet persoonlijk.

Mevrouw Lafkioui

Ik ook niet, voorzitter, maar ik kan me niet onttrekken aan dat gevoel tijdens deze namiddag bij het debat. Niet dat ik het debat daardoor zou willen veroordelen. Maar kort toch nog even, heel kort, over dit dossier. Vooral omdat de titel van het dossier toch enigszins misleidend is, voorzitter, Noodhulp Pakistan. Bij mijn weten is de natuurramp in Pakistan toch van een aantal maanden geleden. Dus van noodhulp is hier lang geen sprake meer natuurlijk. Maar volgens de feiten gaat het vooral om ondersteuning en herstel. Laten we duidelijk zijn, wij steunen dit initiatief en ik vind het uiteraard ook positief dat men €25.000 uittrekt om de mensen die getroffen zijn door die natuurramp te helpen. Of dat bedrag volstaat is nog een andere vraag. En ik had ook begrepen vanuit de discussies in de commissie en daarvoor dat men graag wil met een erkend platform samenwerken. Maar zover ik begrepen heb, zoals ik het ook lees nu in het dossier, is het platform van het Consortium 12-12 eigenlijk een platform dat vrij snel na de natuurramp is gevormd. Dus ik vraag mij af waarom eigenlijk het lange wachten om een bedrag vrij te maken? Zoveel onderzoek heeft dit toch naar mijn gevoel administratief niet gevraagd. Vroeger bestond er een apart fonds voor legaten of rampsituaties die zich aandienden. Nu is blijkbaar dat potje leeg. Ik blijf mijn vraag herhalen: waarom hebben we geen specifiek budget voor deze situaties? Wij hebben het in het verleden meegemaakt met de natuurramp Haïti enzovoort. Dan kan men veel sneller ingrijpen op het moment dat het echt nodig is. Natuurlijk wil dat niet zeggen dat de €25.000 die nu gegeven worden niet nuttig is. Uiteraard wel. Dus ik zou toch wel graag de oproep willen doen aan de gedeputeerde om dit toch te bekijken voor een begrotingsbespreking 2012 die er aan komt om toch te kijken of er geen mogelijkheid is om toch een budget of een fonds vrij te maken voor onverwachte uitgaven zoals in dit dossier. Dank u.

DEBATTEN

De heer voorzitter

Dank u wel, mevrouw. Het is de budgetbespreking 2011, niet 2012. Maar dat is een correctie. Hij heeft u verkeerd ingelicht. Meneer Joris.

De heer Joris

Ik wil heel kort ook iets zeggen over dit punt. Wij hebben het altijd over ontwikkelingshulp en de wens structureel dingen te veranderen. Daar zijn we altijd zeer kritisch tegenover geweest omdat wij daar een hard hoofd in hebben. Het helpt gewoon niet, pragmatisch helpt het dikwijls niet. We hebben tot nu toe, voor zover ik weet, altijd noodhulp goedgekeurd. Omdat, ja het is een bescheiden doelstelling, we verwachten niet daarmee de armoede in Pakistan op te lossen. Ge verwacht dat ge een aantal mensen helpt die op dat moment in het water staan. Of die nog altijd in bittere ellende zitten. Deze keer gaan we ons onthouden met zeer gemengde gevoelens. Mijn hart zegt ook: keur dit goed, dat is noodhulp, dat zijn mensen die in de witte misère zitten. Ik vind het al een positieve evolutie dat men is afgestapt van de eerste plannen. Dat is niet alleen de provincie, dat is ook nationaal dat men ervan is afgestapt. Gouvernementeel hulp geven via de Pakistaanse regering? Dan kunt ge het geld evengoed zelf in brand steken. Ik was al blij dat het naar NGO's ging. Maar ik heb intussen een aantal zo verontrustende rapporten gelezen over de manier waarop die hulp wordt ontvangen ondanks de goede wil en ondanks de inzet van de NGO's – ik beschuldig hen niet – door de Pakistaanse autoriteiten. Hoe daarmee wordt omgesprongen. Groeperingen die daar met de beste bedoelingen, met menslievende bedoelingen aankomen, eerst aan de plaatselijke gouverneur – ik bedoel niet de burgerlijke gouverneur, maar de militaire gouverneur – zoveel procent moeten dokken voor ze mogen hulp bieden. En bijvoorbeeld dat de plaatselijke autoriteiten die samen moeten werken met de NGO's beletten dat leden van religieuze minderheden – en in Pakistan zijn dat nog wel christenen, nul komma zoveel procent, ofwel Sjiïeten nul komma zoveel procent, niet mijn dikke vrienden maar even goed mensen in nood – aan de bak komen. Ik vind minimaal met die onthouding, dat wil zeggen: mensen we weten best dat ge dit niet nu ad hoc zult kunnen oplossen. Maar hier moet ge u als kleine overheid ernstig bezinnen hoe verderfelijke wantoestanden met noodhulp opvangen en vooral de NGO's beschermen tegen de soms gewapende chantage waaraan zij blootgesteld zijn. Niet in alle islamitische landen. Ver daarvan. Het is niet een universele praktijk. Leg mij dat niet in de mond, maar in Pakistan is het helaas wel zo. Daar zijn militairen die zo ontaard zijn dat zij vergeten zijn dat een leger dient om de bevolking te beschermen. Daar dient het leger om de bevolking uit te zuigen. Zelfs in een dergelijke rampsituatie. Vandaar, met pijn in het hart, een onthouding.

De heer voorzitter

Meneer Couckuyt.

De heer gedeputeerde Couckuyt

Dank, meneer de voorzitter. Op de laatste tussenkomst ga ik in. Eenvoudig gezegd: in Pakistan moet ge dus niets doen. Dan werpen we de handdoek in de ring. Meer ga ik daar niet over zeggen. U pleit altijd voor noodhulp. 0,7 omzetten in noodhulp. Hier gebeurt dat voor een klein deel van die 0,7. Maar nu kiest u een ander doel: in Pakistan moet je niets doen.

Wat de tussenkomst van mevrouw Lafkioui betreft, het is een technisch probleem dat we legaten en giften niet kunnen aanvullen. Met andere woorden: hier wordt gehandeld via een verschuiving, binnen de 0,7. Als we dit in een begroting inschrijven, structureel, en we hebben het dat jaar niet nodig, dan is het niet besteed, ook niet binnen de 0,7. Het is hier dus een keuze om dit toch te besteden door verschuiving van kosten waar dit minder noodzakelijk zal uitgegeven worden. Het is dus enkel een technische benadering. Wat de noodzakelijkheid betreft, op dit moment nog, wel, ik kan u zeggen: het consortium heeft een bepaalde begroting en die middelen worden in de loop van die periode verzameld. Wij dragen nu bij tot waarschijnlijk de 51% van de middelen die binnen die stichting al binnengekomen zijn van de 100% die noodzakelijk zijn om al hun plannen uit te voeren. Zij beschikken telkens over een bepaald fonds en dat vullen zij aan, ze treden onmiddellijk op. Zij wachten niet tot wanneer die middelen binnenkomen. Zo werkt het. U moet dit maar eens nagaan. Het is dringend noodzakelijk, vanaf de eerste

dag. De opbouw zal nog lang duren en gebeurt binnen dit budget noodhulp. Ik hoop dat ik hiermee heel kort toegelicht heb waar het hier over gaat.

De heer voorzitter

Dank u. Dan ga ik de stemming uitlokken over punt 17. De stemming is geopend.

Stemming

Is iedereen onderweg om te stemmen? Ja. Heeft iedereen gestemd? Iedereen heeft gestemd. Sluiting. 45 'ja', 11 'onthoudingen'. Het punt is goedgekeurd.

PUNT 22**INTERPELLATIE LUTGARDE DE JAEGER****De heer voorzitter**

Dat brengt mij tot het laatste punt van vandaag. Punt 22. Interpellatie van mevrouw Lutgarde De Jaeger. Nopens de "keuze actieplannen welzijn, milieu en duurzaamheid onderwijs". Mevrouw, u hebt het woord.

Mevrouw De Jaeger

Dank u wel, voorzitter. Het spijt mij dat ik als hekkensluiter fungeer. Ik had het liever anders gewild. Gekoppeld aan het agendapunt waar het eigenlijk thuishoort, agendapunt 11 over de keuze van de actieplannen welzijn, milieu en duurzaamheid in het onderwijs. Welnu, geachte collega's, de provincie kiest er voor om een voorbeeld te zijn of te willen zijn op het vlak van milieuzorg en energiebesparing. Zeker in schoolgebouwen is dat eigenlijk een goed signaal naar de jeugd toe. Zo lopen er meerdere projecten voor de installatie van zonnepanelen en is er zelfs een passief schoolgebouw gepland. Dergelijke projecten zijn goed voor het imago van de provincie en dat juichen wij ook toe. Maar gezien vanuit het punt energiebesparing zijn kleinere, minder spectaculaire ingrepen vaak veel doeltreffender. Ik haal bij wijze van voorbeeld even de situatie aan van het PTI te Eeklo. De hele campus kampt met een probleem van regelen van de verwarming. In de winter is de temperatuur in sommige lokalen nauwelijks boven de achttien graden te krijgen en al diegenen die het koud gehad hebben vandaag kunnen zich daar iets bij voorstellen. Achttien graden zijn echt niet veel. Terwijl het in andere lokalen veel te warm wordt en de temperatuur daar geregeld wordt door de ramen open te zetten. Probeer maar als leerkracht ...

De heer voorzitter

Mevrouw, mevrouw, pardon. Mensen, wij luisteren. Het is de laatste interpellatie. Een interpellatie is een zeer belangrijke tussenkomst. We luisteren of we verlaten het lokaal. Mevrouw, u hebt het woord.

Mevrouw De Jaeger

Dank u vriendelijk. Meermaal, geachte collega's, als leerkracht leerlingen te sensibiliseren met 'dikke truiendag' in lokalen waar in de winter de ramen moeten openstaan om de overtollige warmte af te voeren. Dit schoolvoorbeeld van energieverkwisting bestaat daar, voor zover mij bekend, al meer dan tien jaar. Een simpele oplossing is mogelijk: thermosstatische kranen. Daarmee kan men alle lokalen op een aangename temperatuur brengen en toch minder energie verbruiken. Geen echt dure uitgave en met een korte terugverdientermijn. Een andere vaststelling vraagt allicht ook om snelle bijsturing. Op een deel van de campus zijn de ramen nog van enkel glas, en sommige raamkozijnen verkeren in dusdanige erbarmelijke staat dat het om veiligheidsredenen niet gewenst is ze nog te openen. Geachte collega's, het zou ons verbazen indien alleen in deze ene provinciale school dergelijke energieverkwisting zou bestaan. De geschetste situatie vraagt volgens ons een prioritaire aanpak. Want deze elementaire vormen van energiebesparing zijn zeker efficiënt naar investering en naar milieuwinst. Daarom is het onze vraag om

DEBATTEN

in de actieplannen die voorgelegd zijn en waarvan men een evaluatie heeft gedaan meer in de richting van eenvoudige maar zeer doeltreffende energiebesparingen op te schuiven. Dank u zeer.

De heer voorzitter

Mevrouw, was dit uw eerste tussenkomst in de raad? Mag ik u dat vragen? Ja. De tweede. Geen applaus. Wie gaat er antwoorden? Meneer Hertog.

De heer gedeputeerde Hertog

Dank u voorzitter. Het doet mij plezier dat mevrouw De Jaeger effectief wel ziet dat we de nodige inspanningen leveren in onze actieplannen voor welzijn, milieu en duurzaamheid. Ik wil er wel op wijzen dat wij niet alleen de iets spectaculairdere acties doen, zoals het plaatsen van zonnepanelen en een passiefschool. In tegendeel zelfs, ik heb van mensen uit haar eigen fractie ook al de opmerking gekregen waarom het zo lang duurt voor al die daken vol liggen met zonnepanelen en ik heb daar toen op geantwoord dat ik er geen zonnepanelen op leg zolang de daken niet volledig goed geïsoleerd zijn en vernieuwd zijn. Dus we doen eerst het belangrijke werk. Vandaar dat we ook een daken- en glasplan hebben. Het glasplan verwijst naar enkel glas, waar de collega het over heeft. We doen eerst het belangrijke werk alvorens wij andere ook noodzakelijke maar minder dringende taken aanpakken. Wat betreft haar voorbeeld in het PTI Eeklo, ik ga die zeker niet ontkennen want er zijn problemen. Er zijn ook op andere locaties problemen. Het is met de acties voor welzijn, milieu en duurzaamheid eigenlijk zeer eenvoudig. Als men ze allemaal optelt zijn er meer dan duizend die moeten uitgevoerd worden en die kunnen maar over verschillende jaren gespreid uitgevoerd worden. En tegen dat die duizend afgerond zijn, zijn er waarschijnlijk vijfhonderd nieuwe. Dus wij moeten een prioritering maken en wij moeten tegelijkertijd ook naar de mogelijke subsidiemogelijkheden kijken van de Vlaamse overheid, de Agion-subsidies meer bepaald, die niet altijd zo ruim zijn. Om u een klein voorbeeld te geven: de thermosstatische kranen waarnaar de collega verwijst, dat lijkt een kleine ingreep op een school zoals Eeklo. Om alle chauffage uit te rusten met thermosstatische kranen hebben we meer dan € 50.000 nodig. Ook wetende dat thermosstatische kranen weliswaar de temperatuur veel beter regelen in de klassen, maar het gaat natuurlijk ook over jonge mensen die wel eens durven sabotagedaden plegen op thermosstatische kranen. Niet alle scholen plaatsen even graag overal thermosstatische kranen. Zeker niet op die plaatsen waar niet altijd voldoende toezicht is. Omdat gemakkelijk om het half uur iets kan gebeuren aan die thermosstatische kranen. Maar we zijn daarmee bezig. Er zal waarschijnlijk volgend jaar een eerste deel mee aangepakt worden. Maar om ze allemaal te doen hebben wij in Eeklo alleen meer dan € 50.000 nodig. Wat betreft het enkel glas in Eeklo. Dat is al ook uitgerekend. Daarvoor hebben we € 550.000 nodig om dat enkel glas allemaal te vervangen door dubbel glas. Dat kan dus ook niet in een, twee, drie gebeuren. Wij wachten dus op de volgende subsidiemiddelen van Agion om dat te kunnen uitvoeren. Wij hebben een meevaller gekend dit jaar waarbij Agion ons op een bepaalde manier meer middelen heeft gegeven dan wij dachten dat gingen komen. Dus waarschijnlijk gaan we die extra middelen gebruiken om een eerste deel van het enkelglas in Eeklo in de loop van volgend jaar te vervangen door dubbelglas. Maar zoals ik probeer duidelijk te maken, er zijn heel veel plannen die nog moeten uitgevoerd worden. De normering de laatste jaren is ook zeer veel verstrengd en in het WMD-actieplan geeft men inderdaad eerst de voorkeur aan die zaken die met welzijn en veiligheid te maken hebben en pas in tweede instantie milieu. Dus we doen ons best. We zetten er maximaal op in. Maar een school zoals Eeklo die vijftig jaar oud is en die gigantisch groot is, daarvoor zijn de budgetten altijd zeer groot wilt ge daar ingrijpende veranderingen doen.

De heer voorzitter

Dank u wel. Mevrouw, u vraagt het woord. U krijgt het.

Mevrouw De Jaeger

Sorry, ik zou nog graag even reageren. Ik ben akkoord dat men niet op alle terreinen even veel kan doen, maar de afweging naar efficiëntie is hier in deze toch wel een zeer zinnige afweging. Ten tweede heb ik de indruk dat het bedrag dat genoemd wordt voor de installatie van de thermosstatische kranen – ik heb

zelf daar rond wat opzoekwerk gedaan en ik kom op ongeveer de helft uit. En dan heb ik nog een overweging. Ik heb gezien dat in de actieplannen ook staat dat men meer bepaald in Eeklo daar op het terrein €25.000 voorziet voor de aanleg van een slagboom op de parking. Waarschijnlijk heeft dat iets met veiligheid te maken, maar ik denk dat men prioritaire keuzes moet maken. En in deze vraag ik mij af of men dat toch eens goed wil bekijken, waar de prioritaire keuze in dit geval moet liggen.

De heer voorzitter

Dank u wel. Meneer Hertog.

De heer gedeputeerde Hertog

De prioriteiten worden in overleg met de school bepaald. Als mevrouw dat voor €25.000 kan doen dan wil ik haar onmiddellijk in dienst nemen. Maar onze diensten zeggen dat het €50.000 kost. Wat betreft die slagboom, dat is een oud zeer. Iedereen kan naar binnen en buiten en de school vraagt al heel lang om daar een slagboom te voorzien. Dus ook dat is een noodzakelijke ingreep.

De heer voorzitter

Dank u wel. Bij deze sluit ik de raad af. Het is goed geweest. We hebben een mooi debat gehad. Het is 17.50 uur. We komen weer samen op 10 november. Vergeet niet, dan is het hier 16.50. We gaan terug naar de wintertijd. Op het eind van de maand. Op 10 november is het al wintertijd. Goede reis. Het wordt donker.

EINDE VAN DE ZITTING